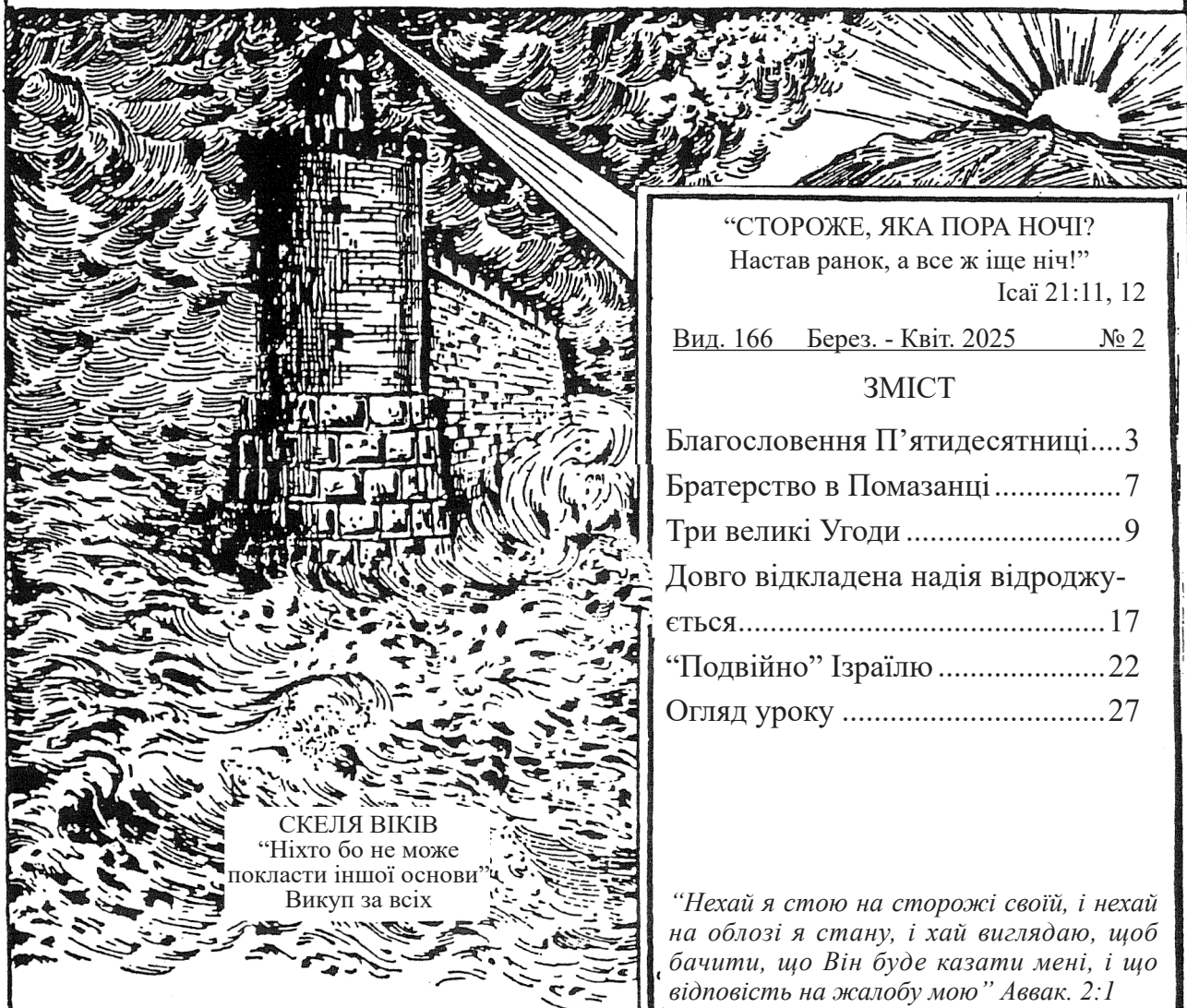

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 166 Берез. - Квіт. 2025 № 2

ЗМІСТ

Благословення П'ятидесятниці.....	3
Братерство в Помазанці.....	7
Три великі Угоди.....	9
Довго відкладена надія відроджується.....	17
"Подвійно" Ізраїлю.....	22
Огляд уроку.....	27

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

БЛАГОСЛОВЕННЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ ДІІ АПОСТОЛІВ 2: 1-11

“І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть
вам, щоб із вами повік перебував,
Духа правди”
(Івана 14: 16).

Господь, відходячи, сказав учням, щоб вони повернулися з Оливної гори до Єрусалиму й перебували там, аж поки не будуть наділені силою згори. Для багатьох десять днів очікування можуть здатися серйозною втратою дорогоцінного часу. Подумайте про це! Сто двадцять посвячених Господу людей десять днів нічим не займалися – не проповідували, не зцілювали, не займалися жодною особливою релігійною працею, занекали роботу й заробляння грошей, а також усі земні інтереси. Що ж вони робили? Зі записів випливає, що їхнім особливим заняттям протягом цих десяти днів була молитва й благання до Бога. Чого вони хотіли? Вони вже були в спільності з Богом через віру, і їм було дозволено молитися до Нього як до свого Отця. Вони вже знали про Ісуса і вже були благословенні Ним у різний спосіб, а деякі з них були Його мовними знаряддями. Навіщо зволікати? Навіщо молитися? Чому не піти одразу у виноградник і не працювати? Якби вони були залишені самі керувати своїми кроками, то, безсумнівно, повернулися б до праці, але вони дотримувалися Слова свого Вчителя, пам'ятаючи свідчення: “Та ж послух ліпший від жертви”. Вони не знали, які вміння їм потрібні для майбутнього служіння. Вони просто довірили все Господу і покійно чекали обіцяного благословення та приготування.

Необхідність такого зволікання була потрібною:

(1) Вони були некомпетентні до призначеної для них праці, доки не були уповноважені до неї.

(2) Вони не могли отримати благословенного помазання, доки Відкупитель не вознісся на небо, “щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас”, віруючих. Як члени занепалялого роду, вони вже мали привілей, як і їхній батько Авраам, повернутися до Божої милості як Його друзі, “виправдані вірою”. Вони могли як виправдані особи звертатися до Нього в молитві: “Отче наш, що еси на небесах”. Вони не були ворогами в серці, а були вірними, навіть якщо, використовуючи мову апостола, були “ворогами думкою в злих учинках” через нездатність досконало дотримуватися божественного Закону. Вони не були бунтівниками, які потребували Посередника, а були вірними, хоч і недосконалими, друзями, які потребували Відкупителя й Заступника. Їхній Відкупитель свідчив: “Бо Отець любить Сам вас”. І знову, в молитві до Отця Він сказав про них: “Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені”. Та перш ніж божественна справедливість могла прийняти їх як живі жертви на Господньому жертвовнику, необхідно було, щоб уся їхня викупна ціна була передана справедливості Відкупителем. Це було зроблено протягом десяти днів їхнього очікування “сили з висоти”. Злиття святого Духа засвідчило представлення й божественне прийняття заслуги Христової жертви за них. Це уможливило їхнє визнання як Нових Створінь, їхнє зачаття до нової духовної

природи як Божих синів, їхнє помазання духом як членів Царського Священства.

(3) Ці десять днів молитви були необхідні також для того, щоб підготувати Господніх учнів до прийняття святого Духа. Людський розум нагадує кімнату, двері якої повинні бути відчинені, перш ніж туди можна внести скарби. Двері на цій картині символізують волю, яка повинна дати згоду на все, що входить в розум, серце, життя. Крім того, в кімнаті, яка вже заставлена й заповнена, мало місця для розміщення нових цінностей. Старе потрібно прибрати, щоб звільнити місце для нового. Наші серця повинні позбутися земних надій, цілей та амбіцій, щоб звільнити місце для нових багатств Божої благодаті. Десять днів, мабуть, не були надто довгим часом для випробування віри, любовного послуху та ревності до Господа і Його справи, якій вони взялися служити. Поки вони молилися, постили та з нетерпінням чекали обіцяного благословення згори, мирські амбіції, надії та цілі, певна річ, розчинилися й зникли з їхніх сердець, залишивши їх готовими до благословення, яке Господь задумав і яке вилив на них.

“ШУМ ІЗ НЕБА, НІБИ БУРЯ РАПТОВА”

Не потрібно думати, що в день П'ятидесятниці на громаду, яка молилася й чекала, налетів сильний вітер. Це був лише звук, який нагадував шум сильного вітру. Ще дивовижнішим було те, що насправді вітру не було. Читаючи грецький текст, робимо висновок, що язика вогню (або полум'яне світло), які з'явилися над головою кожного з них, не були розділеними або розщепленими фрагментами полум'я, але вираз “язики поділені, немов би огненні” означає, що спочатку з'явилося більше полум'я, яке поділилося на менші частини, і ці частини з'явилися над головою кожного з них. Якою б не була конкретна форма цієї маніфестації, вдалося швидко зрозуміти її ціль. Це було обіцяне благословення згори від престолу Отця через Сина, як пояснив святий Петро: “Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав” (1 Петр. 4: 10). Не подумаймо, що громаді, яка мала один розум, вдалося самій створити цю маніфестацію. Радше Господь Своїм провидінням привів їх до стану повної згоди, підготувавши

до дарування цього благословення. Так само Він говорить, що особливих благословень можна очікувати тоді, коли двоє чи троє об'єднуються у своєму проханні – не тому, що їхнє об'єднання щось змінює, а тому, що Господу до вподоби винагородити об'єднані зусилля Свого народу й таким чином заохотити його не полишати збиратися разом.

Весь дім наповнився дивовижною силою, і кожен віруючий ніби був наелектризований, оживлений, і всі були сповнені цим святим Духом, цим освяченим впливом, і почали говорити чужими мовами під впливом, який на них зійшов. Зараз ми не впевнені, але на нашу думку ця особлива маніфестація була тільки одинадцятьом апостолам, тому що подальші записи свідчать, що Петро та інші з одинадцятьох апостолів зверталися до натовпу чужими мовами. У нас немає жодних доказів того, що інші зі ста двадцяти осіб проповідували невідомими мовами в той час, ані, що вони мали владу це робити.

Протягом століть Господній народ перебував у тій чи іншій суперечці щодо святого Духа – чим він є і т. д. Ми не намагатимемося тут розкрити цю тему, але відсилаємо наших читачів до “Викладів Святого Письма”, том V, розділи 8-11, де ця тема розглядається дуже детально. Принагідно зауважимо, що святий Дух – це не особа, а дух, воля, розум, енергія, сила чи влада особи. Це Дух Отця. Це Дух Сина. І це дух усіх, хто перебуває в повній гармонії з Ними. Займенник чоловічого роду використовується через те, що про нашого Отця й нашого Господа Ісуса говориться в чоловічому роді, і про Їхній дух правильно казати саме так. Ніщо так не бентежило розум християнства, як небіблійна теорія, що святий Дух є одним з трьох богів, рівних за силою і славою. Він є одним з проявів єдиного живого й правдивого Бога. Він проявився в Ісусі, Який “в тілі з'явився”. Він виявив Себе в цьому святому впливі, або силі, в П'ятидесятницю й відтоді тим, хто отримав зачаття, тобто помазання від цього святого Духа, Духа Правди, і опосередковано тим зі світу, хто розгледів його дію в дітях Світла і хто був засуджений і докорений за те, що не був у згоді з божественною волею.

Як одні помиляються, говорячи про святого Духа як про “третю особу”, так інші помиляються в протилежному напрямку, стверджуючи, що святий Дух – це ніщо інше, як дух правди. Ми вважаємо, що термін “святий Дух” означає божественну волю, божественну силу й божественну правду, що проявляється таким чином, як цього, коли і де забажає божественна воля. Сила, яка зійшла на учнів, що очікували, не була просто полем діяльності для Правди, не була просто знанням правди й не була особою, яка зійшла на них, бо ми не можемо собі уявити, щоб ця особа розділилася і вселилася в одинадцятьох апостолів, чи в сто двадцять братів, чи в тисячі й десятки тисяч з Господнього народу в усіх куточках світу. [R4307]

“ІНШОГО ДАСТЬ ВАМ”

Наш заголовний текст представляє цю річ у виразному світлі та в гармонії з усіма іншими віршами на цю тему, коли заявляє, що святий Дух повинен походити від Отця, а не від Сина; коли заявляє, що Син благатиме Отця послати Дух; коли заявляє, що ця особлива сила, дух Отця, буде іншим Утішителем, а не самим Господом Ісусом, Чий відхід був необхідним і доцільним. Якби наш Господь залишився як особа в плоті, Він був би обмежений тілесними й земними умовами, так само як ми обмежені, бо не міг би бути скрізь одночасно. Тому було краще, доцільніше, щоб Він особисто залишив Своїх учнів і з’явився перед Отцем як їхній Заступник, і таким чином гарантував їм святий Дух, який не тільки представляв би Отця і Його самого, але й представляв би всю Правду, всю праведність і був би шляхом для кожного, хто потребував благословення.

Після дивовижного шуму та електричних явищ, що наповнювали кімнату, і появи світла на їхніх головах, ми можемо бути впевнені, що віруючих охопила свята радість і хвилювання, і це незабаром поширилося назовні й спричинило великий вплив зацікавлених, бо, як сказано, “постійно вони перебували в храмі” (Лк. 24: 53; Дії 2: 46).

Дехто припускає, що велика горішня кімната, зайнята з цієї нагоди, була одним з численних помешкань, прилеглих до храму, і що так можна пояснити швидке зібрання 3000 людей. Це

відбувалося під час одного зі щорічних свят, на яке сходилися побожні юдеї не тільки з усіх куточків Палестини, але й зі сусідніх країн. Більшість з них були юдеями за походженням, проте деякі були прозелітами, тобто наверненими в юдаїзм. Спочатку вони почули різні мови й поспішили зробити висновок, що ті, хто говорив, були напідпитку, але згодом зрозуміли, що різні мови представляли діалекти різних людей у великому натовпі, щоб кожен міг почути на своїй рідній мові послання про Ісуса, Його смерть, воскресіння, вознесіння, а тепер і про це чудесне вилиття благословення Отця, щоб отримати право на служіння Йому, щоб проголосити Його послання.

ЗНАЧЕННЯ П’ЯТИДЕСЯТНИЦІ

Цей день важливий сам по собі. Згідно з юдейською традицією, це була річниця укладення Угоди Закону на горі Сінай. Тому він, з іншого боку, є нагадуванням про те, як Христос робить вільним від Закону й допускає до благ первісної Угоди всіх, хто звертається до Отця через Нього. Це був день безоплатної допомоги всім нужденним: “Як поблагословить тебе Господь, Бог твій” (5 М. 16: 10). Так послідовники Господа роздавали всім, хто був готовий прийняти, благословення, даровані їм через Ісуса.

Палаючі вогні чудово символізують світло Правди, просвітлення розуму, яке приходить через зачаття святим Духом. Ця божественна сила дивовижно проявилася в одинадцяти апостолах, бо хоча народ все ще вважав їх “невченими та простими”, він, однак, пізнав, що вони були з Ісусом і навчалися в Нього; що вони мали певне просвітлення розуму й серця, яке не могло прийти нізвідки більше. І хіба так не є зі всіма тими, хто був зачатий святим Духом? Лише кілька днів тому, розмовляючи з одним з дорогих друзів, теслею, про те, як пізнання Правди просвітило його розум і освіжило серце, він додав: “Так, брате Рассел, і це ще не все! Мало того, що моя голова й серце освіжилися щодо духовних речей, але, не вихваляючись, можу сказати, що Правда зробила мене світлішим та умілішим у всьому. Вона дала мені кращу душевну рівновагу і здоровий глузд, навіть у моїй професії теслі”. Ми вважаємо, що це вірно і в цілому. Ті, до кого промовила Правда, від природи навряд чи дуже

чимось вирізняються. Дійсно, згідно зі Святим Письмом, ми могли б зробити висновок, що вони навіть поступаються середньому рівню, адже апостол говорить, що Бог вибрав небагато мудрих, небагато заможних, небагато великих чи вчених, а переважно нікчемне цього світу. Проте помітно, що ті, хто глибоко зацікавлений Теперішньою Правдою, хто вивчає її, хто любить її під керівництвом і настановами Господнього Духа та різних підручників, які Бог дав у наш час, загалом набагато перевершують своїх співпрацівників за рівнем інтелекту. Справді, той, хто знає Правду, має освіту, незалежно від того, чи навчався він коли-небудь в коледжі, чи ні. Навпаки, нещодавно було помічено, що багато тих, хто користується особливими земними перевагами освіти, отримують від неї порівняно мало користі. Для прикладу зверніть увагу на наступний витяг з газети “New York World”, опублікований кілька днів тому. Євангеліст Е. К. Мерсер, який сам колись випивав, сказав, звертаючись до студентів Північно-Західного університету:

“Протягом останніх кількох років я працював у місії на Уотер-стріт у Нью-Йорку і дізнався, що третина чоловіків, які приходили туди обірваними, брудними й просили їжі, були вихованцями коледжів. Я бачив їх на вулиці Бауері, коли вони заправляли ліжка або обслуговували столики, і навіть зустрічав їх у бригадах з прибирання вулиць. У лютому минулого року понад 400 з них стояли в “черзі за хлібом” біля нашої місії. Сімдесят п’ять відсотків ув’язнених у в’язниці Сінг-Сінг – це люди з вищою освітою”.

Без сумніву, “мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів”, і є, як каже апостол, “духом здорового розуму” (Як. 3: 17; 2 Тим. 1: 7).

УРОК ДЛЯ НАС

Хоча ми не можемо погодитися з тими, хто вчить, що слід очікувати повторних П’ятидесятниць і духовних хрищень і молитися про них, ми віримо, що Господній народ повинен прийти в подібне ставлення, як брати, благословенні в день П’ятидесятниці, щоб здобути милості й привілеї, які належать нам через Христа. П’ятидесятниця мала бути лише одна.

Іншої ніколи не буде, наскільки це стосується Церкви. Святий Дух, який тоді достався Церкві, перебуває з нами й досі, і його благословення є привілеєм тих посвячених, яких Господь приймає й зараховує у Свою сім’ю. Але перш ніж хтось буде готовий отримати належне благословення Господнього Духа, він повинен спочатку мати виправдання вірою і серце, вільне від любові до гріха, і повинен зробити свою урочисту постанову бути, робити, служити Господу, Правді, братам – дати свої обіти, перш ніж він зможе бути в правильному стані, щоб отримати благословення, просвітлення, розраду й спілкування святого Божого Духа. Навіть якщо він горить бажанням служити Господу, Правді та братам, він поступить мудро, якщо піде шляхом ранньої Церкви й чекатиме, вивчатиме й молитиметься, щоб самому сповнитися Духом, перш ніж намагатиметься діяти як Божий посол для інших. Справді, з погляду Святого Письма ніхто не уповноважений проповідувати Євангеліє багато чи мало, якщо він не отримав спочатку цього помазання й повноваження Духа згори. “Господь помазав Мене благовістити сумирним” (Іс. 61: 1).

Виступаючи проти небіблійного погляду на молитву за нові П’ятидесятниці, давайте не будемо випускати з уваги той важливий факт, що поки ми не отримаємо своєї частки благословення першої П’ятидесятниці, ми не можемо мати досконалого Божого миру, не можемо бути належним чином, активно й успішно Його слугами та послами. О, якби ж то з початком нового року весь Господній народ щиро прагнув більшої міри святого Духа – пильнував і молився про це, слідкував за своїми словами, думками та вчинками, за керівництвом Господнього Провидіння, за нагодами для служіння Йому й молився: “Не залишай нас у спокусі, але визволи нас від лукавого!” Просімо Його, щоб Він допомагав нам щораз більше звільнятися від мирських амбіцій, бажань, і наповнятися Христовим розумом, Христовою вдачею. Багато хто вважає “Обіт” дуже корисним у цьому напрямку, і ми далі радимо його всім пожертвуваним у Христі Ісусі як руку допомоги, щоб ми були пильними й були ближче до Господа – під тінню Всемогутнього.

БРАТЕРСТВО В ПОМАЗАНЦІ ДІ АПОСТОЛІВ 4: 32; 5: 11

“Уста брехливі огида у Господа, а чинячі
правду Його уподоба”
(Приповісті Соломонові 12: 22).

Цей урок різко протиставляє правдиве й неправдиве братерство в Церкві. Яскравим прикладом правдивого був Варнава, тоді як Ананій і Сапфіра були яскравими ілюстраціями неправдивого. До п'ятисот братів, які стали віруючими під час служіння нашого Господа і, таким чином, були задалегідь підготовлені до благословення П'ятидесятниці, щедро додалися тисячі навернених у П'ятидесятницю. У цілому, це був надзвичайно вибраний клас. Тільки діти світла, “справді ізраїльтяни”, залишалися вірними Відкупителеві під час Його випробувань і завданих Йому образ. Подібний клас “справді ізраїльтян” виявився сприйнятливим до уроків, маніфестацій і проповідування в День П'ятидесятниці. Це були побожні люди з усієї країни, що навколо Юдеї, які в той час прийшли до Єрусалиму взяти участь у релігійному святі, як того вимагав Закон.

“ПРИЙШОВ І САТАНА”

З такою хвилею популярності, яка дісталася Церкві в П'ятидесятницю, цілком можна було очікувати, що деякі будуть буквально зачаровані загальним збудженням, чудесами й милістю від Господа, не будучи при цьому “справді ізраїльтянами”. Але таких, очевидно, було порівняно небагато. Серед вірних панував запал, любов, спільність споріднених душ. Вони усвідомлювали себе Божими дітьми, братами Господа Ісуса Христа й один одного. Це був новий досвід, і святий Дух, який керував їхніми серцями, їхніми почуттями зливався в один загальний потік. Якщо хтось із них був бідним чи калікою, знедоленим чи сумним, інші з радістю служили для його розради. Вони були братами в найповнішому, найглибшому розумінні. Наскільки благословенні ці стосунки, не може знати ніхто, окрім тих, хто їх відчув.

Як мало хто відчуває цю взаємну любов у наш час! Суміш духа світськості настільки розбавила дух Учителя в серцях більшості, що правдива, братня любов стала малозрозумілою. Напевно,

ніде у світі дух братерства ранньої Церкви не проявляється сьогодні так явно, як у зібраннях читачів “WATCH TOWER”, на загальних конвенціях або в менших громадах. Як справді чудово, як освіжає серце, коли ми бачимо повне любові зацікавлення, що проявляється один до одного. Це свідчить про наше повернення до простоти, яка є в Христі, і до спільності Його Духа. Радіймо цьому. Плекаймо цей належний дух, щоб любов до Бога й любов до братів дедалі більше розливалася в наших серцях.

КОМУНІЗМ У РАННІЙ ЦЕРКВІ

Егоїзм ховається за любов'ю, точніше, тимчасово сповнюється нею, бо егоїзм – це дух світу і противника, а любов – це Дух Бога, святий Дух. Ми не вважаємо, що перші послідовники Господа у своєму запалі та деякій необізнаності про власні слабкості та слабкості один одного започаткували комуністичний устрій. Зібравши все своє майно й багатство разом, вони ділили його так, як кожен мав потребу. Зрештою, цей урок був добрим: (1) Він показав і їм, і нам, яким повинен бути дух усіх, хто любить Господа й зачатий Його святим Духом до Нової Природи як члени Христового Тіла, Його брати, Божий народ. Усі вбогі серця повинні відчувати палке прагнення такого стану взаємодопомоги. Однак, окрім цього уроку, потрібен був ще один, а саме, що Господній народ, навіть маючи найкращі наміри в серці, настільки по-різному побудований фізично – занепалий у цих різних напрямках, – що для нього непрактично, неможливо намагатися жити разом за комуністичними принципами. Віддаючи один одному належне за чистоту серця і чесність намірів, Господній народ пізнає, що в його плоті немає досконалості, і так само немає її в плоті його братів. Отже, з однаковою любов'ю в серці один до одного ми дізналися, що краще надати один одному повну свободу й повну відповідальність у завідуванні земними справами, і що в такому стані кожен може бути найщасливішим і може досягти найбільшого прогресу й найкраще може засвоїти необхідні уроки підготовки до Тисячолітнього Царства та його служіння.

Рання Церква швидко засвоїла цей урок. Її комунізм тривав недовго. Перш за все, апостоли виявили, що, попри довіру [R4318] Церкви до них як до духовних і здібних служителів Євангелія, особливо посланих Господом, на них були нарікання, бо дехто вважав, що інтереси одних не так добре забезпечуються із загальних коштів, як інтереси інших. Це призвело до того, що завідування було передане дияконам, і весь задум врешті-решт розпався. Це дало урок, корисний для Господньої Церкви з того часу й дотепер. Цей урок полягає в тому, що комунізм можливий на небі або на землі серед досконалих людей, але не можливий серед тих, хто недосконалий і чий смаки, апетити, досвід тощо є різними. Це наша відповідь дорогим друзям, які зрідка переконують у доцільності соціалістичного та комуністичного устрою в теперішній час.

Ми запевняємо їх, по-перше, що цей задум нездійснений, тому що, якими б співчутливими та відданими не були наші серця одне до одного, наші смертні тіла та їхні смаки не можуть перебувати в повній згоді. І розлад стає тим серйознішим, чим тісніший контакт, і не обмежується в часі. І як тоді Господь здійснював велике переслідування, яке розсіяло Церкву та її комунізм, і послав їх скрізь як одиноких свідків Правди, так, віримо, буде і тут. Господь бажає, щоб Його народ був розсіяний по всьому світу, щоб він міг краще дозволяти своєму світлу світити серед земної темряви, даючи свідчення про Правду.

ВАРНАВА – СИН ПОТІХИ

Опис, поданий нам у цьому уроці, чудово ілюструє дух повного посвячення Господу – повну любов і добрість до всіх братів і повну довіру до апостолів як Господніх представників. Своє багатство вони приносили й клали до ніг апостолів. Серед інших, хто зробив це, був Йосип, дядько Івана Марка, ймовірно, член заможної сім'ї, який жив на Оливній горі в домі, сад якого був Гетсиманським садом нашого Господа. Тепер він став щирим послідовником Назарянина. Він продав поле, що належало йому, і поклав виручені гроші до ніг апостолів. Йосип, очевидно, був людиною великого серця й гарного характеру, про що свідчить прізвище, дане йому в ранній Церкві, а саме Варнава. Це слово означає: “Син втішної вістки”, або, більш

коротко, “Син потіхи”. Дяка Богу, що той самий дух ще можна знайти серед Його народу. Деякі з них є синами, а деякі – дочками потіхи, особливо для інших Його синів і дочок, – співчутливими, люблячими, добрими, чуйними, послужливими.

Варнава був левитом, а отже, готувався трудитися як учитель, наставник свого народу. Перекази подають, що він познайомився з Савлом з Тарсу в школі Гамаліїла. Однак тісні узи між ними, які згодом зробили з них посланців доброї звістки, були не земними, а духовними. Так і з нами. Чим більше ми володіємо духом святості, відданості Богові, праведності, духом любові та відданості братам, тим більше ми можемо бути синами потіхи, виливаючи на всіх, з ким маємо справу, помазання від “Святого”, намащення, пахощі любові.

Варнава постає перед нами в цьому уроці як зразок духа правильного спілкування й братерства в ранній Церкві та втіхи, яка з цього впливає. Нехай так буде і з нами. Намагаймося бути гідними цього імені – Варнава – у наших домашніх стосунках, а особливо в Церкві Христа. Дбаймо про те, щоб бути не сіячами розбрату, а миротворцями. Пам'ятаймо нахненні слова: “Щоб ви остерігалися тих, хто чинить розділення... і уникайте їх” – докоряйте їм тим, що уникаєте їх. Покажіть їм, що ви не симпатизуєте такому войовничому, нечестивому духу. Ми не повинні бити їх, не повинні говорити про них зле, ганьбити їх раз у раз, а просто повинні дарувати свою увагу, посмішки та підбадьорливі слова іншим, які виявляють більше Господнього Духа. Для тих, кому можна допомогти, така поведінка буде дуже корисною, набагато кориснішою, ніж спілкування з ними, яке справді може заохотити їх відчутти, що вони мають схвалення чистих серцем і благородних у помислах. Ми повинні розрізняти між таким униканням і таким спілкуванням та призначенням на почесні становища в Церкві, і зовсім іншою справою – позбавленням спілкування й відлученням від Тіла Христа, Церкви. Останнє можна правильно зробити тільки за правилами, наведеними нашим Учителем у Матвія 18: 15-17.

“САТАНА ТВОЄ СЕРЦЕ НАПОВНИВ”

Тепер ми переходимо до іншої частини уроку. В Ананії та Сапфірі, його дружині, ми бачимо ілюстрацію облудного, лицемірного духа,

неприємного Богові та всім добропорядним Його дітям. Вони хотіли мати й цінували загальний дух Церкви, хотіли мати в ньому частку, але хотіли також залишити собі частину винагороди. Як зазначив святий Петро, вони мали на це повне право, і могли б залишити все собі, але вони не мали права брехати, вдавати, що посвячують все, коли насправді було інакше. У цьому полягала їхня провина. Вони дійсно могли ввести в оману своїх ближніх з Церкви, але не могли ввести в оману Господа. Святий Петро, ведений силою святого Духа й володіючи даром розпізнавання духів, був ознайомлений з ситуацією і, діючи під Божественним керівництвом, докорив їм в ім'я Господа, наслідком чого стала їхня смерть, як про це записано.

Хоча ми не належимо до тих, хто вірить, що вони пішли на вічні муки, нам може здатися дивним, що Господнє провидіння не дало їм настанови з цього приводу, а дозволило на їхнє умиртвлення. Ми можемо сміливо припустити, що винесення їм остаточно смертного вироку мало на меті дати загальний урок Церкві не тільки того дня, але й відтоді. Нас зовсім не здивувало б, якби Ананія й Сапфіра отримали якусь частку у Великому Божому Плані в майбутньому, коли вони могли б дізнатися про помилковість своєї поведінки, виправитися й навчитися праведності. Здається, що вони мали частку з Церквою в різних благословеннях, якими вона тоді володіла. Однак ми сумніваємося, чи були вони духовно зачатими, а отже, чи підлягали Другій Смерті. Однак ми можемо бути впевнені, що коли всі таємниці будуть розкриті, тоді мудрість, любов, справедливість і сила нашого Бога, проявлені в цьому і в кожному іншому Його незрозумілому вчинку, стануть повністю явними.

Цей урок приніс великий страх усій Церкві; не той страх, який має муку, не той страх, який походить від браку віри, але належний страх, страх пошани, страх не робити нікчемне, страх образити нашого милосердного Отця й Господа, від Якого ми вже отримали стільки благословень і від Якого очікуємо отримати остаточні благословення слави, честі та безсмертя. Саме цей страх мав на увазі апостол, застерігаючи, що ми всі повинні його мати: “Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився”.

Наш заголовний текст звертає нашу увагу на Божу огиду до брехливих уст і на те, що Він радіє Правдою. Принцип Правди – чесність, і він впливає не тільки на наші слова, але й на весь наш спосіб життя, а також на наші думки. Лицемірство – це облуда. Свідомо вводити в оману іншого – це брехня в одній з її найбільш негідних форм. А оскільки головне джерело життя знаходиться в серці, “бо чим серце наповнене, те говорять уста”, і так влаштоване життя, то ми бачимо, що лукаве серце й лукавий розум є найнебезпечнішими речами у світі. Тому Божий народ повинен ревно пильнувати свої думки – щодо Бога, щодо світу, щодо кожного слова й учинку, – щоб не допустити жодної несправедливості, щоб не знайшлося жодної фальші. Такими є чисті серцем. Такими є святі. Такі побачать Бога й стануть співспадкоємцями свого Господа. Як же старанно ми повинні пильнувати своє серце, свої думки, щоб вони були чесними, правдивими, істинними в кожному сенсі й у кожній деталі!

R4317 (1909 p.)

ТРИ ВЕЛИКІ УГОДИ

Християнство загалом визнає лише дві Угоди: Стару, або Угоду Закону, з Мойсеєм як посередником, і Нову Угоду, з Христом як посередником. Можна сказати, що християнство нічого не знає про Авраамову Угоду. Рідко коли вони взагалі визнають Авраамову Угоду або включають її у свої розрахунки. Вони ототожнюють її з Новою Угодою. Ми всі успадкували цей загальний напрям мислення через проповіді Недільних

шкіл, коментарі тощо. Тому не дивно, що ми всі мали таке плутане уявлення про цю річ. Поступово, як частина світла, яке прийшло для Церкви наприкінці цього віку, ми зрозуміли, що існує три Угоди, а не дві, як ми спочатку вважали. Ми побачили, що Авраамова Угода, первісна, є найвеличнішою і найкращою з трьох, і що з неї походять інші дві. Це світло щодо Божественного задуму ми почали викладати у

“Watch Tower” в 1880 році, й пізніше розвинули цю думку в “Тінях Намету кращих жертв”. У цій останній праці ми стверджували, що ці Угоди представлені в одязі Первосвященника: в ефоді, що складається з двох частин, разом з плечовими застібками й прикрашеною коштовностями нагрудною пластиною. Однак тоді ми не розрізняли так чітко, як зараз, виразні відмінності між цими трьома Угодами. І хіба це [R4319] не відповідає загальному ставленню Господа до нас і до всіх людей протягом усього віку? Хіба це не Його твердження, що “путь праведних ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня”? Віримо, що це так.

ЗРОСТАННЯ В БЛАГОДАТІ ТА ЗНАННІ

Те, що ми зараз бачимо більш виразно, ми вважаємо нашим обов’язком і привілеєм викласти перед Домом Віри. Нагадуємо вам, однак, що оскільки деяким з нас знадобилося досить багато часу, щоб належним чином глянути на Авраамову Угоду, то деяким з нас тепер може знадобитися досить багато часу, щоб ще більше зробити різницю між Авраамовою Угодою і Новою Угодою. Пам’ятайте також, що чітке розуміння кожної деталі Божого Плану, хоч і бажане, не є неминуче істотним для нашого благословення від нього. Наприклад, ми повірили в дорогоцінну кров Христа і тим самим були виправдані від усього, коли ще зовсім не розуміли філософії Примирення – так само як більшість християн її не розуміє й зараз. Зростання знання не принесло більшого виправдання, але воно принесло більше оцінювання, любові і відданість, а також можливість для більшої згоди з Божественними цілями, краще зрозумілими.

I – БЛАГОДАТЬ. II – ЗАКОН. III – ДІЛА

Святий Павло дуже чітко вказав нам на те, що первісна Угода, учинена з Авраамом не без клятви, була з усіх боків вищою, і що вона, будучи односторонньою Угодою, безумовною обітницею, не має посередника. Святий Павло говорить нам, що Угода Закону була “додана” до Угоди Авраама в Божих стосунках з народом Ізраїлю. Вона називається Угодою Закону, тому що блага цієї Угоди були запропоновані тільки тим, хто буде дотримуватися Закону в усіх його вимогах – непорушно. Він називає її Угодою Агари, тому що це була неволя, тому що її нащадок, юдейський народ, не міг успадкувати

обіцяних благословень і привілеїв. Він каже нам, що вона нічого не зробила досконалим, нічого не довела до досконалості. Хоча віра мала місце, і Божа благодать мала певний прояв стосовно Ізраїлю, але ні віра, ні благодать не вплинули на їхню Угоду, яка була твердою й суворою та вимагала послуху ділам Закону – “Людина, яка його виконує, буде ним жити”. Оскільки ніхто не міг чинити досконало, ця Угода діл приносила лише осуд їхнім недосконалим учинкам. Вона мала посередника, Мойсея, але він не зміг нічого зробити для людей через їхню спадкову недосконалість. Ми властиво називаємо її Угодою Закону.

Апостол каже, що як дитина Агари народилася раніше Ісака, який представляв Христа, Голову й Тіло, “Нове Створіння”, так і народ Ізраїлю, Мойсей і всі, охрищені в нього в морі і хмарі, “Дім слуг”, мали розвиватися раніше Духовного Ізраїлю, Нового Створіння – Христа і всіх членів дому синів духовного зачаття.

Як Угода Благодаті (Сари) існувала до того, як до неї була додана Угода Закону, так вона продовжувала існувати й після того, як Угода Закону була відкладена як Угода, а її нагороду вічного життя здобула “людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх”. Отже, Угода Благодаті (Сари), яка передувала Угоді Закону (Агари) на чотириста тридцять років, продовжувала жити протягом усього періоду Угоди Закону, але без дітей, а потім привела Голову Насіння, Ісуса. Після цього Угода Закону була відкинута: “Прожени рабиню й сина її, бо не буде спадкувати син рабині разом із сином вільної” – Христом, спадкоємцем первісної обітниці, що зараз є в процесі розвитку. З погляду Писання воскресіння – це народження, як, наприклад, наш Господь є “перворідний з мертвих”, “перворідний поміж багатьма братами”, а “брати Його”, “члени Його”, “Наречена Його” (три різні назви “вибраної” Церкви) повинні всі вийти з мертвих, всі “перемінитися” до духовного стану, перш ніж Насіння Авраама буде повним.

“А КОЛИ ВИ ХРИСТОВІ, ТО ВИ
АВРААМОВЕ НАСІННЯ Й...
СПАДКОЄМЦІ” (Гал. 3: 29)

Це і є Таємниця – обрання Церкви як Нареченої Христа під час Євангельського віку, щоб

вона розділила зі своїм Відкупителем страждання теперішнього часу, а також славу, яка прийде згодом. Тому апостол дуже дбав про те, щоб мати частку в “Його воскресінні”, Христовому воскресінні, “Першому воскресінні”. Лише після цього “Першого воскресіння” Насіння Угоди Сарі повністю народиться. Це цілком узгоджується з пророчим твердженням: “Чи Я допроваджу до породи [народження Голови], і не вчиню, щоб вона породила [Тіло]?” (Іс. 66: 9). Натяк на те, що так само як Ісус, Голова Тіла, народився у воскресінні, народився з мертвих, так само всі члени Його Тіла розділять з Ним Його славу “зміну” від смертності до безсмертя, від земної природи до небесної.

А як щодо юдеїв під Угодою Закону (Агари)? Чи були вони через це позбавлені привілеїв і благословень, яких так прагнули, – бути Насінням Авраама і спадкоємцями згідно з обітницею? Ми відповідаємо: так. Апостол показує, що діти невірних не могли бути спадкоємцями з дітьми вірних. Як же тоді апостоли та інші, які були з Ізраїлю по плоті, прийшли до єдності з Христом і Угодою Сарі (благодаті)? Апостол говорить, що як людський шлюб вважається розірваним зі смертю однієї зі сторін, так і ті з юдеїв, які могли вірою визнати, що Христова смерть виконала умови Угоди Закону, могли усвідомити, що ця Угода мертва, а отже, вони звільнилися від неї й можуть вступити в шлюб з іншою – приєднатися до Христа. Навпаки, юдей, який не визнає, що Христос Своєю смертю учинив кінець Закону “та й прибав його на хресті”, і все ще продовжує вірити в цю Угоду, так само міцно зв’язаний нею, немовби ця Угода була ще живою, – так само, як жінка, чий чоловік насправді помер, але вона думала, що він живий, не могла свідомо одружитися з іншим.

“КОЛИ ВІДІЙМУ ГРІХИ ЇХНІ”

Апостол пояснює, що весь народ, якому бракувало належної віри в Христа, був відкинутий, “засліплений”, але не назавжди, а до завершення Дому Синів, Нового Створіння, духовних членів духовного Тіла духовного Ізраїлю – Христа. Але, скаже хтось, якщо вони відкинуті, “засліплені” до завершення вибраної Церкви, то вони не можуть мати в ній жодної участі. Якщо ж вони перебувають в умовах

Угоди Агари (Закону), то чи не будуть вони в незадовільному стані й під Новою Угодою? І, згідно з цим свідченням, чи не обманув Бог народ Ізраїлю, коли уклав з ними на Сінаї Угоду Закону, знаючи, що вони не зможуть її дотримуватися і не зможуть отримати життя під нею, і все ж дозволив їм віддати себе, так би мовити, в це рабство? Хіба Господні шляхи не є справедливими й рівними?

Так, – відповідаємо ми, – і вся повнота Божественного задуму, коли його побачити, є славною у своїй гармонії. Труднощі в минулому полягали в тому, що ми бачили крізь матове скло, а не лицем до лица. Тепер ми усвідомлюємо, що Бог має намір визнати два насіння Авраама: небесне, подібне до зірок на небі, і земне, подібне до піску на березі моря. Спроба Угоди Закону привести спочатку природне насіння виявилася передчасною – невдалою. Спочатку має прийти духовний Христос, Голова й Тіло, учасник божественної природи, спадкоємець усього. Тоді Божа милість повернеться до природного Ізраїлю. Але оскільки Угода Закону виконала своє призначення й виявилася марною для них через слабкості плоті, Бог має намір укласти з цим народом, і тільки з ним, Нову Угоду. Жодне твердження Писання не отожднює Нову Угоду з поганями. Навпаки, ця Нова Угода Ізраїлю дана для того, щоб замінити Стару Угоду, Угоду Закону. Звернімо увагу на те, що основну масу ранньої Церкви становили євреї, і що послання апостола на Нову Угоду є майже виключно в Посланні до Євреїв. Один виняток є в Рим. 11: 27, де апостол, звертаючись до християн, поган за походженням, говорить, що природний Ізраїль був відкинутий заради них, але все ще є улюбленим заради батьків і знову матиме Божественну милість під особливою Угодою. В іншому місці (2 Кор. 3: 6) йдеться про царське священство як здібних (кваліфікованих) слуг Нової Угоди, які вмирають з Христом для її запечатування (Мал. 3: 1).

Чим уважніше ми досліджуємо Нову Угоду, тим більше ми повинні переконуватися в цьому факті – що вона належить тільки Ізраїлю, включаючи два народи, на які вони розділилися по смерті Соломона – Ізраїль та Юду. Зверніть увагу на слова пророка: “Ось дні наступають,

говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт [Угоду]. Не такий заповіт [Угоду Закону], що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського”. Апостол, намагаючись довести юдеям, що вони нічого не могли здобути під Угодою Закону, вказує на це пророцтво й каже їм, що той факт, що Бог говорить про це як про Новий Заповіт (Нову Угоду), означає, що попередня Угода (Закону) стала старою, безвартісною й готується до того, щоб проминути: “Коли ж каже Новий Заповіт, то тим назвав перший старим. А що порохнявіє й старіє, те близьке до зотління” (Євр. 8: 13).

УГОДА, СКРІПЛЕНА КЛЯТВОЮ, ПЕВНА (Євр. 6: 17-20)

Нова Угода має прийти на зміну старої й незадовільної. Існувало дві старі Угоди: Благодаті, або Угода Сари, і Закону, або Угода Агари. Яку з них апостол мав на увазі, коли говорив, що вона постаріла, втратила свою цінність, відійде в минуле й поступиться місцем Новій Угоді? Безумовно, тут не може бути жодних сумнівів чи непорозумінь. [R4320] Він мав на увазі Угоду Закону, бо так і говорить. Він не мав на увазі первісну Угоду Благодаті, тобто Угоду Сари, бо вказує, що наші претензії на спорідненість з Богом є під цією первісною Угодою, як членів Тіла Христа, членів Нареченої Христа, співспадкоємців із Ним. Наш Господь Ісус через Свій послух став спадкоємцем усього, спадкоємцем первісної Угоди й спадкоємцем також Угоди Закону. З людей не було з Ним нікого, ні юдеїв, ні поган. Але з Божої благодаті, як ми бачили, було зроблено так, що кожен юдей, бачачи, що Угода Закону мертва, прибіта до хреста, міг стати зарученим з Христом. Їм не потрібно було чекати Нової Угоди, положення якої стосуються лише тих, хто на земному рівні. Натомість через виправдання вірою й посвячення на смерть вони були визнані гідними зачаття до нової природи – заручин з Христом. І так само погани, що здобули милість у Бога, маючи вуха й очі віри, згодом отримали привілей пройти через аналогічний процес, за винятком того, що їм не потрібно було вважати себе мертвими для Угоди Закону, бо вони ніколи не були під нею.

Інакше кажучи, визнаючи Христову смерть як кров первісної Угоди, образом якої було принесення Авраамом у жертву свого сина, вони також вважалися виправданими й, приносячи свої виправдані тіла Господу в жертву, були зачаті тим же святим Духом, що і юдеї, щоб стати співчленами того ж Тіла – Тіла Христа.

Тепер ми переходимо до іншої частини запитання: що Бог передбачив для тих юдеїв, які зв'язали себе Угодою Закону, починаючи від днів Мойсея й аж до першого приходу; і для тих, хто відтоді не розгледів смерті Угоди Закону й не знатиме про це, поки духовне Насіння не буде завершено і прославлене? Якщо вони не втратили всієї частки та привілеїв, пов'язаних з особливими Божими милостями, то до чого вони мають відношення? Ми відповідаємо, що Авраам, Ісак, Яків та інші до Угоди Закону не були зв'язані нею, але не були в повному розумінні виправдані до життя, поки Аврамова Угода не була встановлена на Голгофі. Отже, їхня віра давала їм право на частку в заслугах цієї жертви. Так само протягом усього періоду Угоди Закону, до того, як вона була анульована на хресті, були Стародавні Гідні, які жили вище мас людей свого часу, і які, хоча і зв'язані Законом, мали понад ним живу віру в первісну Угоду Благодаті (Сари), зв'язану клятвою. Ці люди в Божественних записах мали право на свою частку цієї благодаті, як тільки заслуга жертви Голгофи була представлена на користь віруючих, коли Ісус “піднявся на висоту”, “щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас”. Хоча вони жили, коли ще була жива Угода Закону, вони передбачали її смерть і довіряли не їй, а вищій Угоді Благодаті. Отже, вони у свій час вийдуть до воскресіння життя, але не через їхній стосунок до Угоди Закону, під якою вони жили, і не через їхній стосунок до Нової Угоди, про яку деякі з них нічого не знали, а через їхній стосунок до первісної Угоди Благодаті (Сари) і віри в неї.

Таким чином, Святе Письмо звертається до вірних минулого під Угодою Благодаті. Але що ми тепер скажемо про тих земних ізраїльтян, які не жили на тому вищому рівні віри, але про яких апостол говорить: “А її виконання чекають побачити наші дванадцять племен, служачи Богові безперестанно вдень та вночі” (Дії 26:

7). Чи всі вони були обмануті? Чи отримають вони ці особливі благословення?

БОЖІ ДАРИ Й ПОКЛИКАННЯ (Рим. 11: 29-32)

Ні, ми відповідаємо, що Божі дари й покликання невідмінні – незворотні. Той, Хто знав кінець від початку, точно знав, яким буде Ізраїль і що він зробить, і не розчарувався, і всі плани та обітници цьому народові були дані з погляду цього знання. Хоча головна риса Угоди Сарі була забезпечена нашим Господом Ісусом як трофей Його перемоги над гріхом і смертю, і хоча для цього Він повністю віддав Свою людську природу, все ж Божественний задум такий, що кров Христа, заслуга Його жертви всього земного, повинна дістатись природному насінню Авраама, бо вся вона йде на те, щоб запечатати Нову Угоду, яка належить виключно тілесному Ізраїлю. Можливість, надана як юдеям, так і поганам, стати співспадкоємцями з Відкупителем, ґрунтувалася на тому, що вони принесли себе в жертву Йому, а Він прийняв їхню жертву як Свою власну – приносив їх у жертву протягом цього віку як Свою плоть. Бог прийняв їх як Нові Створіння, зачаті Духом, як братів Христа, як заручених Христові, як членів Його Тіла. Тільки якщо ми таким чином беремо участь з нашим Господом, п'ємо Його чашу, охрищені в Його хрищення смерті, віддаємо все в Його руки, ми можемо мати спільність з Ним у Його стражданнях. Його смерть (в тому числі й наша) запечатує Нову Угоду в Його крові, про яку Він сказав: “Пийте з неї всі”. Ми п'ємо з Його чаші, ми жертвуємо собою разом з Ним (1 Кор. 10: 16).

Оскільки природний Ізраїль став ворогами заради нас, заради Євангелія, то наша єдина можливість здобути велику нагороду пов'язана з запечатанням Нової Угоди між Богом та Ізраїлем. Як прекрасно збалансовані різні риси Божественного плану! Їхня втрата стала нашим здобутком, а наш здобуток через жертву стає їхнім здобутком; і, в цілому, Господь буде прославлений!

Як вже було показано, Нова Угода не буде запечатана, ратифікована, доки не будуть завершені жертви Христа. І завершення цих жертв завершує працю цього великого Дня Жертви та

Примирення. З другим принесенням Крові примирення у Святому Святих, наприкінці цього віку, буде запечатана Нова Угода з Ізраїлем, і почнеться Господнє благословення на Ізраїль: “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні” (Рим. 11: 27).

ДВА НАСІННЯ АВРААМА

Окрім того, що первісна обітница вказувала на два насіння Авраама – одне як зорі небесні, а інше як пісок морський, – св. Павло розвиває цю думку, кажучи про обітницу: “Через це з віри, щоб було з милости, щоб обітница певна була всім нащадкам, не тільки тому, хто з Закону, але й тому, хто з віри Авраама, що отець усім нам [у тому числі й вам, римляни], як написано: Отцем багатьох народів Я поставив тебе”. Ми бачили, як Авраам, як прообраз Бога, є батьком духовного насіння, і як через Христа, згідно з тим, що передбачає Нова Угода, юдейський народ, мертвий під Угодою Закону, має бути відроджений Христом, Посередником Нової Угоди; і що це відродження почнеться наприкінці цього Євангельського віку й на початку Тисячолітнього віку. Але це лише два народи – “святий народ [Церква]” і “вибраний [юдейський] народ”. А як з усіма народами? Не можна сказати, що Тіло Христа, клас Нареченої, виконує це пророцтво, адже вони, хоча й узяті з народів, не є всіма народами й навіть не представляють усі народи. Кожен із них спочатку помер для свого земного стану й національності, перш ніж бути зачатим святим Духом, щоб стати членом святого народу, Нового Створіння.

Святе Письмо чітко показує, що Христос і Його Церква, духовні істоти, повинні становити клас Царства, але воно також показує, що Стародавні Гідні, а через них і народ Ізраїлю під Новою Угодою, стануть представниками цього Небесного Царства серед людей. Саме з них почнеться Господнє благословення вранці Тисячоліття. Тому ми читаємо про горе Якова, що він буде врятований з нього, і що Господь відновить їхніх суддів, як перше було, і їхніх законодавців, як на початку, – Стародавніх Гідних, що воскреснуть на земному рівні (Єр. 30: 7; Зах. 12: 7). Нова Угода буде знову Угодою Закону, тільки тепер вона матиме кращого Посередника – Христа, Голову й Тіло, Який зможе

терпимо сприймати спадкові недосконалості Ізраїлю. Гріхи минулого будуть прощені, а його фізичні вади чекатимуть реституції. До нього буде ставлення відповідно до того, яким він є, з урахуванням індивідуальних особливостей, і кожен буде зобов'язаний прислухатися до голосу позаобразного Мойсея: “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23).

НАДІЯ ДЛЯ БАГАТЬОХ НАРОДІВ

Оскільки Божі милості таким чином позначені для небесного й земного насіння Авраама – земного через небесне, – з цього випливає, що благословення інших народів прийде через їхній близький зв'язок з ними. Іншими словами, для нас стає зрозумілим, що Божественний Уряд, встановлений в Ізраїлі в особі Стародавніх Гідних, буде центром Божественної милості, і люди інших національностей повинні прийти до цього центру за запасами Правди й благодаті. Так представляє цю справу Пророк, кажучи: “І підуть численні народи та й скажуть: Ходімо, і вийдім на гору Господню [Царство] та до дому Якового, і Він буде навчати доріг Своїх нас, і ми будемо ходити стежками Його. Бо вийде Закон із Сіону [духовного Царства], а Слово Господнє із Єрусалиму [центру земного Царства]” (Мих. 4: 2).

Таким чином, усі нації, народи, племена й мови будуть поступово приведені до розуміння Божественного Плану; усі вони будуть благословенні привілеями й можливостями Реституції та просвітленням промінням Сонця Праведності, яке тоді призначеним шляхом залле усю землю. Ось так первісна Угода [R4321] матиме своє розширене виконання: по-перше, у Христі, духовному Ізраїлі; по-друге, у Новій Угоді з Ізраїлем по плоті; і через них благословить усі племена землі, щоб усі охочі та слухняні могли поступово досягти критеріїв Божих дітей і здобути “свободу синів Божих” – свободу від гріха, смутку, болю й смерті. Як стара Угода Закону була тільки з Ізраїлем, так Нова Угода (Закону) буде тільки з Ізраїлем. Інші народи матимуть у ній частку, ставши ізраїльтянами, “приходьками, що в брамах”, але не під старою, а під Новою Угодою (Єзек. 16: 60, 61). “Хто має вуха, нехай слухає”.

Пам'ятаймо про своє покликання. Пам'ятаймо, що ми, які прийняли Божественний поклик у Христі, є, за словами апостола, дітьми Угоди Сари. Ми – Наречена Ісака і Його співспадкоємці, про яких написано: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”. Наш єдиний стосунок до Нової Угоди полягає в тому, що Отець притягнув нас до Ісуса, а Ісус покрив нас Своєю одежею праведності й таким чином зробив можливим, щоб ми були покликані до співучасті з Ним у “кращих жертвах”, участі в “чаші” страждань і смерті – “крові Нового Заповіту [Угоди]” – для запечатуння Нової Угоди для Ізраїлю, під якою всі племена землі отримують благословення. Таким чином, у Божественному задумі смерть, тобто кров, нашого Господа виправдала Церкву і (разом з Церквою) запечатає Нову Угоду для Ізраїлю, а через Ізраїль вона стане чинною для всього Адамового роду. “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку”.

Церква входить у Христа як Його члени, як Тіло, як Наречена. Ізраїль увійде в сім'ю Христа як діти. “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої”. І цей самий привілей пошириться на всіх – бути відновленими “при відновленні”, коли ми сядемо з Ним на Його престолі.

ВІЧНА УГОДА

Як Авраамова Угода, так і Нова Угода в Писанні названі “Завітом вічним [вічною Угодою]”, на відміну від Угоди Закону, яка відійшла в минуле, зазнавши невдачі через свою “некорисність” (Євр. 7: 18). Одна увічнена в іншій, так само як духовне Насіння (духовний Ізраїль) буде правити й благословляти через земне Насіння (тілесний Ізраїль). Зверніть увагу на свідчення Писання про те, що первісна Угода Благодаті (Сари) є вічною (1 М. 17: 7, 13, 19; 2 Сам. 23: 5; Пс. 105: 8-10). Зверніть увагу на інші місця Писання, які пророчо застосовують той самий термін до Нової Угоди (Єр. 32: 40; 31: 31, 32; Єз. 16: 60). Уважно зверніть увагу на контекст у кожному випадку, щоб зрозуміти, що мова йде про Тисячоліття.

КРОВ ВІЧНОЇ УГОДИ

Кров Вічної Угоди – це “кров Ісуса”, Його жертва, завдяки заслугі якої віруючі тепер

“виправдовуються вірою” під Угодою Благодаті, або Угодою Сари (а не Новою Угодою, яка ще не існує і яка має бути укладена лише з Ізраїлем). А кров, або жертва, Ісуса є “кров’ю Нового Заповіту [Нової Угоди]”, яка ще має бути встановлена з тілесним Ізраїлем, так само як з благовоління Отця Ісус тепер приймає “Малу Черідку” як Своїх членів і зараховує їхню жертву, або кров, як частину Своєї власної.

Зверніть увагу, як це викладено в Ісаї 55: 1-3. Тут віруючі цього Євангельського віку описані як ті, що голодні й спрагли праведності. Притягнені Отцем, вони тепер приходять до Ісуса. Вони не є з тих, хто, сліпий і глухий під владою сатани, любить темряву, а не світло, і потребуватиме уставів і виправлень Царства, щоб змусити їх поклонитися й визнати, згідно з улаштуванням Нової Угоди з Ізраїлем і, опосередковано, з усіма народами.

Цим голодним, спраглим віруючим, які бачать і чують, Господь пропонує “товщ”, добірне Вічної Угоди, кажучи: “Слухайся, і душа твоя буде жити, і Я дам тобі вірні, обіцяні Давидові милості”. Давид означає “Улюблений” і є ще одним ім’ям Відкупителя, позаобразного царя Ізраїлю за божественним призначенням.

Отже, це пророцтво, очевидно, є пророцтвом про покликання цього Євангельського віку розділити з Ісусом славу, честь і безсмертя Царства. Зверніть увагу на контекст: “Тож покличеш народ, що не знаєш його, і той люд, що не знає тебе, і вони поспішаються до тебе” (вірш 5). Безсумнівно, мова йде про Церкву – Духовний Ізраїль, “народ святий”, особливий народ, вибраний з усіх народів до Небесного Царства Тисячоліття.

Зверніть увагу на опис Ісуса Христа та Його “Тіла” в Ісаї 42: 1-7. Зверніть увагу на те, що Месія “даний” [принесений в жертву в інтересах] “Заповітом [Угодою] народові [Ізраїлю], за світло поганам [народам]”, щоб усі вони могли прийти до цього світла під благословенням Нової Угоди Ізраїлю.

А тепер звернімося до Євреїв 13: 20: “Бог же миру, що з мертвих підняв великого Пастиря вівцям [Ісуса], кров’ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса, нехай вас удосконалить”. Чи відноситься це до нашого виправдання від

Адамової провини та примирення з Богом? Зовсім ні. Отець не має з нами нічого спільного (окрім того, щоб “притягнути” до Ісуса для виправдання й посвячення) доти, доки ми не будемо виправдані. Тоді Його могутня сила, яка вивела нашого Великого Пастиря з гробу до слави й безсмертя, починає відчутно “викликати в нас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю” (Фил. 2: 13). Якщо ми перебуваємо в Його любові, Він удосконалив нас як Нові Створіння, даруючи нам привілеї розділяти страждання Христа – брати участь у пролитті крові Вічної Угоди, яка, як Нова Угода, принесе благословення Ізраїлю, а потім світові. Грецьке слово, яке тут перекладається як “удосконалити вас”, означає “зв’язати вас разом”, тобто зробити вас повністю єдиними з Пастирем як Його “члени” у стражданнях і прийдешній славі.

Зауважте також, що в Євреїв 10: 29 йдеться про кров Угоди, яка освячує, а не про кров, яка виправдовує і гріх проти якої заслуговує на Другу Смерть. Ми були виправдані вірою в кров Ісуса. Ми були освячені нашим посвяченням пити Його чашу – кров Нової Угоди. Тільки ті, які перейшли на цей другий ступінь, які представили себе як жертву (Рим. 12: 1) і були прийняті, освячені зачаттям святим Духом як члени “Тіла” Христа і сини Всевишнього, можуть вчинити гріх на смерть. “Коли захитається він [представлений і освячений таким чином], то душа Моя його не вподобає. Ми ж не з тих, хто хитається на загибель” – Другу Смерть (Євр. 10: 39).

Тепер давайте коротко звернемося до всіх місць Писання, де згадується Нова Угода, щоб ми могли відзначити їхню повну згоду з вищесказаним. Ми вже розглянули одне твердження, пов’язане з нашим текстом, і бачимо, що воно стосується завершення цього віку – потрясіння народів і всього, що не є в згоді з Богом, як підготовки до встановлення Царства як основи благословень Нової Угоди для світу протягом Тисячоліття. У Новому Завіті є лише вісім інших текстів, які посилаються на Нову Угоду:

(1) “Поскільки Він посередник і кращого заповіту [Угоди, не кращої за Угоду Благодаті, тобто Сари, але кращої за Угоду Закону], який на кращих обітницях був узаконений” (Євр. 8: 6). Наш Господь Ісус вже розпочав працю,

необхідну для виконання цього служіння Посередника Нової Угоди. Він заклав фундамент, але ще не прийняв до Себе всіх членів, яких Отець задумав, передбачив і визначив. З контексту помічаємо, що все ще існує контраст між Старою Угодою та її Посередником, Мойсеєм, і Новою Угодою, яка є вищою завдяки своєму кращому Посереднику, Месії. Мойсей міг приносити лише недосконалі жертви, а Христос принесенням позаобразних жертв тельця й козла (Себе і Свого Тіла) чинить відшкодування за гріхи всього світу і готується стати посередником Нової Угоди, яка, як обіцяв Бог, стане шляхом благословення Ізраїлю та світу.

(2) У наступному вірші (вірш 8) апостол підкріплює свій аргумент цитатою зі старозавітної обітничі Ізраїлю про Нову Угоду: “Ото дні надходять, говорить Господь, коли з домом Ізраїлю й з Юдиним домом Я складу Заповіта Нового”. Очевидно, що це не стосується Духовного Ізраїлю.

(3) Не стосується Духовного Ізраїлю і наступне посилення на Нову Угоду, яке є частиною тієї ж цитати з Єремії 31: 31: “Не за заповітом, що його Я склав був з отцями їхніми... Оце Заповіт, що його Я складу по тих днях із домом Ізраїлевим, говорить Господь: Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм” (Євр. 8: 8-10).

Дні, про які йдеться вище, є “по тих” днях цього Євангельського віку. Далі апостол говорить: “І кожен не буде навчати свого ближнього, і кожен брата свого, промовляючи: Пізнай Господа! Усі бо вони будуть знати Мене від малого та аж до великого з них! Буду бо Я милостивий до їхніх неправд, і їхніх гріхів не згадаю Я більш!” Це опис того, що буде протягом Тисячоліття, а не опис того, що ми бачимо навколо нас сьогодні. Бог ще не вклав Свої закони в серця дому Ізраїлю, і вони не є Його народом, як Він стверджує, що вони стануть ним у належний час у кінці цього віку, коли Нова Угода почне діяти (Порівняйте Дії 15: 15).

(4) “Коли ж каже Новий Заповіт, то тим назвав перший старим. А що порохнявіє й старіє, те близьке до зотління”. Зверніть увагу, що апостол жодним словом не говорить про те,

що Нова Угода призначена для Церкви Христа. Його читачі дуже добре розуміли, що вони увійшли [R4322] під Угоду Сари. Але деякі вчителі з юдаїзму наполягали на тому, що вони повинні бути і під Угодою Агари, і під Угодою Сари. І саме це заперечує апостол. Він ясно дає зрозуміти, що Угода Закону (Агари) не буде продовжуватися, але зникне, і що у відповідний у Бога час Він дасть Нову Угоду, яка займе її місце для Ізраїлю.

(5) Необхідно було, щоб юдеї були відкуплені від “мертвих діл” старої Угоди Закону і щоб Христос – Голова і члени – уклав для них Нову Угоду. Стара була запечатана кров'ю тельців і козлів, а Нова – “кращими жертвами”. У позаобразі була принесена кров тельця, а незабаром буде принесена кров козла (Євр. 9: 14-23).

(6) “Оце заповіт, що його по цих днях встановляю Я з ними, говорить Господь, Закони Свої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх. А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю! А де їхнє відпущення, там нема вже жертвоприношення за гріхи” (Євр. 10: 16-18). Апостол аргументує в цілому. Він хотів би, щоб його слухачі зрозуміли, що коли прийнятна жертва була принесена Богові за гріхи, справа є вирішена, і жертва не потребує повторення. Він показує, що так буде і в майбутньому для світу. Коли “кращі жертви”, що запечатують Нову Угоду, будуть принесені Богові нашим Відкупителем і прийняті Ним, це означатиме скасування всякого осуду. На основі цієї діяльності задля майбутнього апостол закликає, щоб ми – Тіло Христа, чий гріхи були відшкодовані нашим Господом, першою жертвою Дня Примирення (в образі тельця), – могли вважати, що наші гріхи повністю скасовані й більше не будуть згадуватися. “Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він [Христос] тих, хто освячується”: всіх виправданих вірою, які прямують до повного посвячення й освячення. Якщо ми зараховані до числа освячених, ми можемо знати, що наші гріхи повністю стерті з Божественного запису (наскільки це стосується справедливості), і що ми внесені в новий запис як Нові Створіння й будемо нести відповідальність тільки за переступи проти нашої Угоди з Господом, нашого обіту, завдяки якому ми стали членами Христа,

насіння Авраама, і спадкоємцями великої Угоди Благодаті (Сари).

(7) “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні! Тож вони за Євангелією вороги ради вас, а за вибором [вони] улюблені ради отців” (Рим. 11: 27, 28). Немає жодних сумнівів, що апостол має на увазі Угоду Ізраїлю, Нову Угоду, яку Бог укладе з ними після цього євангельського Дня. Апостол каже, що Угода буде укладена тоді (у той час), коли Господь “відійме їхні гріхи”. Цей час ще не настав. Ізраїль все ще перебуває під божественним осудом, хоча ми тепер маємо привілей втішати його й запевняти, що час його визволення близький, коли Посередник Нової Угоди прийме останніх членів духовного Тіла, Євангельської Церкви, “змінених” силою Першого Воскресіння; коли Він буде посередником цієї Нової Угоди, задовольнить вимоги Божественної справедливості на користь світу, як Він вже задовольнив її на користь Церкви. Тоді Він стане, як було задумано і проголошено раніше, великим Посередником Нової Угоди між Богом і людством загалом (Церква під Угодою Благодаті є винятком). Тоді він розпочне Своє Тисячолітнє Царство: “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми! Як ворог останній смерть знищиться”. Тоді всі, хто пив Його “чашу”, кров (жертву) Нової Угоди, будуть як члени Духовного Насіння царювати з Ним (Гал. 3: 29).

(8) “Але ви приступили до гори Сіонської, ... до Єрусалиму небесного [Нового], ... і до

Церкви первороджених, ... і до Посередника Нового Заповіту до Ісуса, і до покроплення крові” (Євр. 12: 24). Тут духовний Ізраїль зображений як військо, що крокує вперед, і далеко попереду видно кінець, до якого він прямує. Ісус уже давно досяг кінця шляху, але Церква первороджених ще не досягла його. Ісус є Посередником, але Він прийняв Церкву як Свою Наречену, як Своє Тіло, і чекає її прибуття. Картина показує, що Нова Угода Закону буде встановлена так, як була встановлена Стара Угода, тільки на вищому рівні й через більшого Посередника та кращі жертви (Дії 3: 23).

Жодне з цих посилянь на Нову Угоду не дає ані найменшого натяку на те, що вона може стосуватися Церкви. Посилання на первісне пророцтво, з якого цитує апостол, показує, що вона не може стосуватися Церкви, бо там ми читаємо, що Господь “вийме з їхнього тіла серце камінне, і дасть їм серце із м’яса”. Саме це і є працею Реституції, яка почнеться з Ізраїлю і пошириться на всі роди землі. Але це зовсім не праця Євангельського віку, яка є набагато вищою. Господь не дає “Малій Черідці” серце з плоті, але, виправдовуючи вірою, дозволяє їй пожертвувати плоть, і дає їй зачаття до нової природи як славному Насінню Авраама, через яке всі роди землі будуть благословенні через запровадження Нової Угоди, запечатаної, приведені в дію заслугою Крові Христа.

R4318 (1909 p.)

ДОВГО ВІДКЛАДЕНА НАДІЯ ВІДРОДЖУЄТЬСЯ

Однією з найдивовижніших речей в історії є непохитність юдейських надій; і це підтверджує натхненність Біблії, яка показує цю надію, розповідає про її відстрочене здійснення і запевняє нас, що надія Ізраїлю триватиме аж до її сповнення. У наступних статтях ми розглянемо юдейські пророцтва й образи, які показують, що мрії ізраїльтян про всесвітній вплив як особливого Божого народу скоро здійсняться. Ми також покажемо на основі єврейських Писань, чому виконання славних обітниць, даних Авраамові та його нащадкам, так довго відкладалося – чому ця затримка необхідна, і якими є переваги, які з

неї випливають. Наразі ми задовольнимся лише твердженням, що, згідно з Біблією, з кінцем 1914 року Палестина буде процвітати, разом з численним юдейським населенням. Писання вказує на те, що зібрання буде “з усіх народів”, зі значним багатством і загальним достатком. Ми не повинні розуміти, що це означає, що всі юдеї світу поїдуть до Палестини, але що деякі з найбільш побожних і ревних з кожного кутка землі зберуться там. У цей час станеться те, що Біблія називає “часом недолі для Якова”, поряд зі всесвітніми клопотами, фінансовими, релігійними, політичними, соціальними, що призведе

до анархії, а згодом – до вивищення Ізраїлю як земного виразника духовного Царства Месії.

Нехай ніхто не думає, що ми пророкуємо. Ми лише озвучуємо наші інтерпретації пророцтва, які ми представляли громадськості протягом останніх тридцяти чотирьох років. У 1874 році соціалізм ще не народився, а про сіонізм почали мріяти лише двадцять років потому. Зараз соціалізм є великою загрозою для всіх урядів цивілізованого світу, включаючи Японію, а сіонізм просувається вперед великими кроками.

У Божому провидінні двері до Палестини, як своєрідного дому, були зачинені для юдеїв протягом останніх шістнадцяти років. І саме в цей період юдеї почали по-особливому тужити за своєю батьківщиною. Сіоністський рух – це їхнє волення до Неба, один до одного і до всього світу. Закриття дверей до Палестини, безсумнівно, викликало у юдеїв ще більше бажання повернутися туди. Ембарго не було знято до тих пір, поки мирна революція в Туреччині не привела до влади людей більш сучасного складу розуму, які скасували заборону й дозволили юдеям в'їзд до Палестини на тих же умовах, що й іншим народам.

Шість місяців минули під новими привілеями з явно незначними результатами, викликавши [OV068] здивування тих, хто очікував швидкого припливу вигнанців до Обіцяної Землі. Сіоністський конгрес, який в останній день 1909 року закриття своєю сесією в Гамбурзі, Німеччина, розкрив таємницю зволікання юдеїв скористатися відчиненими дверима. Виявляється, д-р Макс Нордау, відомий лідер сіоністів і президент Асоціації, використав весь свій великий вплив, щоб утримати ізраїльтян від в'їзду в Палестину, поки він не зможе вчинити тиск на новий турецький уряд, щоб домогтися Хартії прав, яка б зробила з Палестини юдейську державу. Д-р Нордау міркував так: турецький уряд отримав би значну вигоду від створення в Палестині юдейського уряду, підлеглого Туреччині, – автономного, але під турецьким сюзеренітетом. Але турецький уряд продовжував відмовлятися від такої хартії, повторюючи при цьому своє “Ласкаво просимо юдеїв до всіх частин імперії, включаючи Палестину, разом із загальними привілеями турецького громадянства”. Більше того, він нагадував юдеям, що Туреччина – одна

з небагатьох країн, яка ніколи не переслідувала дітей Авраама.

БЕЗЗАПЕРЕЧНІ НАДІЇ

В якийсь момент були побоювання, що Сіоністський конгрес, який щойно завершився в Гамбурзі, ознаменує розкол у суспільстві, оскільки його президент д-р Нордау разом з багатьма впливовими членами наполягав на тому, що сіоністський рух потрібно зупинити (поки не будуть задоволені його вимоги про створення автономного уряду для Палестини), і оскільки маси сіоністів були налаштовані непокірно і наполягали на тому, щоб якомога швидше увійти в ці відчинені двері, залишивши результати на волю Божого провидіння. Вони міркували, що Бог, Який обіцяв зібрати Ізраїль і відкрив шлях, цілком здатний у Свій час виконати всі інші положення великої обітниці, даної Авраамові, – що його насіння, його потомство ще має благословити всі народи землі. Настрої на конгресі були оптимістичними, і, попри любов і пошану, якими користувався президент Товариства, і на вагомий вплив інших лідерів, що були при ньому, конгрес, з ввічливими вступними зауваженнями та виявами поваги до своїх лідерів, прийняв без їхньої згоди резолюцію, що наказувала поступово перенести всі інтереси сіоністів до Палестини. Таким чином, майбутнім центром сіонізму було визначено Святу Землю. Там мають бути зосереджені кошти, які є в процесі збору для банківських цілей тощо. Слова “поступово переводити” означають переводити настільки швидко, наскільки на це дозволяє мудрість у поведженні з різними інтересами та активами товариства.

Свідки, присутні на останньому Сіоністському конгресі, розповідають про серйозність та активність делегатів, які представляли ізраїльтян з усіх куточків світу. Америка, завдяки пожертвам, членству в сіоністських товариствах і т. д., мала б мати право на достатню кількість представників на конгресі, щоб скласти більшість. Але це представництво було порівняно невеликим, бо йому заважали, без сумніву, витрати на проїзд і, можливо, бажання заощадити кошти на користь подальших пожертвувань на цю працю.

Дивно, що так мало заможних юдеїв долучилися своїм впливом та грошима до патріотичних

зусиль своїх бідніших братів, деякі з яких гостро потребують саме такого притулку. Та, оскільки Святе Письмо вказує на нагромадження там багатства, ми не сумніваємося, що протягом наступних кількох років у провидінні обставини складатимуться так, що заможні євреї, так само як і бідні, зберуться там. Тим часом, відповідно до пророцтв, значно покращується клімат Палестини завдяки більшій кількості дощів. Євреї на ім'я Ааронсон вивів новий вид пшениці, схожий на нашу, але особливо пристосований до ґрунту й клімату Палестини. Водночас повідомлення з Туреччини інформують світ про те, що турецький уряд доручив серу Вільяму Вілкоксу з Королівського географічного товариства Великої Британії, головному інженеру з обстеження дельти Тигру та Євфрату, продовжувати вивчення Месопотамії, долин річок Тигру і Євфрату, де, ймовірно, знаходився Едемський сад, колицка людства і батьківщина Авраама перед його переселенням до Ханаану. Ця важлива праця, за оцінками, може бути виконана приблизно за [OV069] три роки. Вона принесе сучасну цивілізацію і багатство в цей закуток і, безсумнівно, сприятиме відновленню Палестини.

Ось так поступово географічний центр землі, околиці Єрусалиму, відновлює своє значення в очах світу. Ті, хто дивиться на це крізь пророчий телескоп, передбачають час, коли “вийде з Сіону [духовного Ізраїлю на небесному рівні] Закон, і Слово Господнє з Єрусалиму”, майбутньої столиці світу під уставами Тисячолітнього Царства. Туди всі народи землі відправлять своїх послів і візьмуть звідти для себе закони. На тих, хто дотримуватиметься цих уставів, спочине Божественне благословення, поступово піднімаючи їх з гріха, невігластва та забобонів до розумової, моральної та фізичної досконалості. Таким чином, згідно зі Священним Писанням, уся земля поступово стане Господнім Садам – Раєм. І ті часи, або роки, реституції повернуть охочих і слухняних з людства до повної досконалості буття, розумової, моральної та фізичної, яку Бог задумав і показав на прикладі батька Адама. Таким чином, врешті-решт, усі жахливі наслідки непослуху й гріхопадіння Адама будуть стерті через давно обіцяне Царство Ізраїлю, Боже Царство під проводом Месії, Посередника Нової

Угоди Закону Ізраїлю, благодатні положення якої будуть відкриті для всіх народів землі (Дії 3: 19-23; Єр. 31: 31; Зах. 14: 1-6, 14-20).

АМБІЦІЇ СВІТОВОЇ ІМПЕРІЇ

Усім відомо, що з часів Навуходоносора, царя Вавилону, багато народів землі плекали амбіції, що доля визначила їм вищість над іншими народами, і що всі інші народи повинні підкоритися їхньому пануванню заради їхньої ж вигоди. Ця зарозумілість спонукала Навуходоносора стати першим завойовником світу. Мідянин Кір вирішив, що він все ж таки більш гідний бути імператором світу, тому він встановив панування всесвітньої імперії мідян і персів. Трохи згодом марнославно охопило одного юнака, що ледь вийшов з підліткового віку. Цей юнак, Олександр Македонський, завоював світ і віддав його скіпетр Греції. Пізніше цезарі захопили владу і зробили Рим імператрицею світу. Ще пізніше Папи Римські стали фактичними правителями землі, претендуючи на духовну владу. Наполеон поклав край папській імперії на землі й прагнув привласнити собі та Франції почесні світового панування. Історія показує, що він майже здійснив свої задуми. Біблія пояснює, що він зазнав невдачі не через свою неспроможність, а через Божественне призначення, що п'ята універсальна імперія землі буде імперією Месії – духовним і невидимим царюванням Христа і святих вибраних членів Церкви, Його Нареченої, що діятиме через тілесний Ізраїль, який тоді буде відновлений у Божественній милості й стане головним серед народів землі й засобом Божественного благословення.

Навіть християнам, які вивчають Біблію, не дуже відомо, що юдеї виношували цю ідею світової імперії задовго до того, як Навуходоносор захопив земний скіпетр. За чотириста років до того, як Навуходоносор став імператором світу, Бог пообіцяв це почесне становище Аврааму та його нащадкам – народу з його стегон. Для запевнення Авраама й для запевнення всіх, кого згодом зацікавила ця обітниця, Бог дав йому клятву, щоб завдяки двом непорушним речам, Його Слово та Його Клятві, ми й усі, хто є в згоді з Божественним задумом, знали напевно, що ця обітниця, ця Угода, не є на умові – що вона не може зазнати невдачі, що її виконання,

хоч і відкладене на довгий час, буде певним (Євр. 6: 18).

Як було не дивуватися незламному духу юдея, який зберіг свою національну приналежність протягом більш ніж тридцяти століть, у той час як інші народи на багатьох землях розквітли, зів'яли й загинули. Китайці, щоправда, проявляють велику наполегливість, але вони не мають вірогідної історії, яка б однозначно пов'язувала їх з далеким минулим і з творенням, як це мають тільки юдеї. Секрет цієї історії й національної стійкості криється у стосунках між Ізраїлем і Богом. Початок цих стосунків і непохитної надії позначений Божою обітницею і клятвою Авраамові: “У твоєму потомстві благословляться всі народи землі”. Думка про благословення світу [OV070] була для Ізраїлю не лише мрією про імперську владу, гідність і багаті прибутки, як була для інших народів. Їхні амбіції, засновані на обітниці, даній Авраамові, полягали в тому, що вони, як народ, посвячений Богові і прийнятий Богом як Його особливий народ, будуть використані обіцяним Месією як Його знаряддя, Його засіб, для приведення всього світу в підпорядкування Божественному Закону – для їхнього морального, а також фізичного благословення й піднесення з умов гріха та смерті. І ця надія незабаром здійсниться.

Ця надія, це прагнення бути Божим народом, бути Божими слугами, бути Божими шляхами благословення для решти людства, нагадує про себе єврейському розуму кожного разу, коли він стикається з Божими обітницями, Законом і пророцтвами, а також з усіма подіями в їхньому житті під божественним провидінням, прийнятими як необхідні Божі вказівки, щоб підготувати їх до обумовленого служіння людству. Таким чином, їхній ранній досвід при переході пустелею до Ханаану був сприйнятий як уроки, необхідні для їхнього розвитку. Їхній досвід за часу суддів був сумним, але вони прийняли його як необхідні настанови та приготування. Потім в їхній історії настала епоха Царства, коли правління Саула, Давида і Соломона ознаменували періоди поступу в напрямку їхніх довгоочікуваних сподівань. Особливо за часів Соломона вони відчували, що обітниці, дані Авраамові, ось-ось здійсняться. Попри те, що Соломон мобілізував народ до праці на будівництві свого великого

храму та обклав його великими податками для благоустрою тощо, вони підкорилися доволі радо, тому що мудрість, багатство й велич цього царя привернули увагу всього світу і, здавалося, вели до грандіозної кульмінації їхніх надій – утвердження насіння Авраама як головного народу на землі, зі столиці якого, Єрусалиму, Закон вийде до кожного народу, люду, племені та язика. Цілком ймовірно, що пишання Ізраїлю Божественною обітницею про панування над світом дійшло до інших народів і пробудило в них суперницькі амбіції. Слід, однак, зауважити, що Ізраїль прагнув панування над світом під Божественним наглядом, а не за допомогою завойовницьких армій і амбітних полководців. Соломон розширив межі свого царства лише до тих границь, які були окреслені в Божественних запевненнях, і його царство, замість того, щоб прагнути завоювати світ, стало відомим як “царство миру”.

З часу смерті Соломона історія Ізраїлю – це історія розчарувань щодо великих сподівань на світове панування. Поділ народу на дві частини, Юду та Ізраїль, а згодом їхнє повалення Сирією та Вавилонією похитнули сподівання багатьох щодо Божественної Обітниці, так що за часів Кіра, згідно з Божественним Провидінням, мільйони ізраїльтян, які пішли в полон як поселенці в інших землях, вважали за краще залишитися там, де вони були, коли їм була надана можливість повернутися в обіцяну землю. Менше як п'ятдесят п'ять тисяч з багатьох мільйонів мали настільки велику любов до Бога й сильну надію на Авраамову обітницю, що наважилися повернутися на спустошену землю, з якої їхні батьки були насильно виселені. І саме так, віримо, відбувається і сьогодні. Юдеї, які повернуться до Єрусалиму тепер, згідно з єврейським пророцтвом, будуть відданими, вірними, які все ще вірять у цю Авраамову обітницю. Більшість тепер волітиме залишатися в символічному Вавилоні, як більшість за часів Кіра воліла залишатися в буквальному Вавилоні.

Протягом 536 років від часу повернення п'ятдесяти п'яти тисяч вірних за указом Кіра аж до часу побудови храму Ірода, ще більш пишного, ніж храм Соломона, ізраїльтяни мали безліч випробувань, які повинні були сприяти тому, щоб вони були смиренними й близькими до Господа. Ці важкі випробування справді зробили

юдеїв особливим народом, релігійним народом, більш розвиненим у моральному й релігійному плані, ніж будь-який інший народ на землі. Але, природно, релігійний народ не склався лише з чистих серцем. Їхні священники стали значною мірою вищими критиками й політиками секти, званої як “саддукеї”, тобто реформаторські юдеї, які вірили лише в теперішнє життя й сумнівалися у виконанні Авраамової обітниць, [OV071] неясно сподіваючись, що, можливо, Ізраїль колись досягне впливового становища, проте не завдяки Божественному втручання, а завдяки людській мудрості й політиці. З іншого боку, у той час серед юдеїв існувала сильна партія святості, знана як фарисеї, які потрапили в протилежну крайність і звеличували букву Закону до такої міри, що повністю втратили з поля зору його справжній дух, його намір. Проте, як і слід було очікувати, між цими двома великими крайнощами існувала меншість, яка перебувала в щирій згоді з Господом і Його Обітницею і все ще “потіхи чекала для Ізраїля”, – “справді ізраїльтяни”, в яких не було жодного лукавства.

ІЗРАЇЛЬ ПРИРОДНИЙ ТА ІЗРАЇЛЬ ДУХОВНИЙ

У кульмінаційний момент повторного досягнення Ізраїлем національної значущості та гідності як підлеглого царства, під владою Римської імперії за часів Ірода, відбулася велика річ, яку мало хто з юдеїв тоді розумів, і мало хто розуміє відтоді, і навіть мало хто з християн розуміє її з погляду Святого Письма.

Божественний задум передбачав більше Царство і більше благословення всіх народів землі, про яке навіть не мріяли найбільш оптимістичні юдеї – благословення й піднесення до досконалості та гармонії з Богом і вічного життя. Вони не бачили, що їхні жертви за гріх були лише образними, і що, згідно із Законом “око за око” і “зуб за зуб”, означали, що життя людини буде необхідне, щоб викупити життя людини – викупити Адама і його рід від смертного вироку. Вони не бачили, що перш ніж Месія зможе законно благословити світ, звільнити людей від гріха й смерті та забезпечити їм вічне життя, Він повинен спочатку відкупити їх через жертву самого Себе, що було образно показано в різних образних жертвах їхнього Закону. Тому вони очікували на появу Месії у силі та великій славі (яка незабаром має з’явитися), і

це заважало їм прийняти Його як Смиренного, Який віддав Себе на смерть і розп’яття, хоча при цьому був святим, невинним і незаплямованим, відокремленим від грішників, позаобразним пасхальним Агнцем.

Період майже у дев’ятнадцять століть, що минув відтоді, дуже спантеличив юдеїв. Вони усвідомлювали своє відкинуте становище, адже всі ці століття вони були без пророка, священника чи іншої ознаки божественної милості, зазнаючи переслідувань. Якби вони побачили те, про що ми зараз розповімо, ситуація стала б ясною і легко зрозумілою; але Бог не бажав, щоб вони зрозуміли її до Його “свого часу”. Юдеї сприймали номінальне християнство, заплутане в доктринах і практиках, як “сховище усіх птахів нечистих та ненавидних” (Об. 18: 2). Вони не могли повірити, що Бог відкинув їхній народ і замість того прийняв як Свій особливий народ народи, звані християнством. Вони вважали, що багато з теології та багато практик номінального християнства були чисто й відверто язичницькими. Вони не бачили, що в цій великій масі номінальних християн були тут і там Божі святі, і що тільки вони з Божественного погляду склали духовних Ізраїльтян – Малу Черідку, в якій не було багато заможних, багато великих, багато мудрих, багато вчених, багато благородних у мирській оцінці.

Пояснення цього питання, яке Святе Письмо називає “Таємницею, захищеною від віків і поколінь”, є наступним: Божественним задумом є існування двох Ізраїлів, і обидва вони згадані в обітницях, даній Авраамові. По-перше, духовний Ізраїль, на який чекає участь у “Першому воскресінні”, щоб уподібнитися ангелам, духовним істотам, невидимим для людей. Як Месія був образно показаний в Ісаку, сині Авраама, так і цей духовний клас, що мав стати Його співспадкоємцем на духовному рівні, був образно показаний в Ревеці, дружині Ісака. Цей духовний Месія, Ісус і Його Церква, звеличені через страждання і в нагороду за віру, послух і самопожертву, повинні спочатку бути завершені й піднесені до небесного стану, перш ніж земне благословення може прийти до природного Ізраїлю, виконуючи для нього всі благодатні обітницькі, які надихали серця його дітей протягом багатьох століть. І це виконання, коли

буде усвідомлене, набагато перевершить усі очікування.

Таким чином, обітниця, дана Авраамові, ділилася на дві частини. Бог сказав йому: “Розмножу потомство твоє, немов (1) зорі на небі [духовний Ізраїль, Месія і вибрана Наречена], і немов (2) той пісок, [OV072] що на березі моря [природний Ізраїль і маси людства, які отримують Божественне благословення через духовний і природний Ізраїль]”. Писання вказує на те, що так само як усі народи мають привілей приїхати до Сполучених Штатів і стати громадянами, так і під час правління Месії усі народи матимуть

привілей стати ізраїльтянами й, таким чином, розділити благословення Нової Угоди Ізраїлю (Єр. 31: 31; Рим. 11: 27).

Отже, у кінцевому підсумку всі охочі та слухняні з людської сім’ї будуть прийняті в сім’ю Авраама. Наприкінці тисячі років правління Месії вся земля буде наповнена насінням, потомством Авраама, і піднесена до повної досконалості та гармонії з Богом, оскільки всіх неохочих та неслухняних Еммануїл повністю знищить Другою Смертю.

OV067

“ПОДВІЙНО” ІЗРАЇЛЮ – ФАКТ І ТЕОРІЯ

Відомо, що історія єврейського народу природно ділиться на дві рівні частини – 1845½ років милості, за якими слідує 37½ років утиску й руйнувань, і 1845½ років немилості, за якими слідує 37½ років повернення милості й підняття з пороку. Відомо також, що цей поділ у житті Ізраїлю чітко показаний у Біблії – у Писаннях цього народу. Зрозуміло, що такий знаменний факт гідний найглибшої уваги з боку як юдеїв, так і християн, навіть якби він не був відзначений у Святому Письмі. І коли стає зрозумілим, що все це чітко викладено у натхненних пророцтвах, цей додатковий факт змушує звернути на нього увагу всіх, хто поважає Біблію як Божественне послання. Якби наші єврейські друзі дослідили й побачили дану річ, це надало б поштовху сіоністському рухові й, загалом, усім відродженим надіям Божого вибраного народу. Безумовно, такі знаменні факти не можна вважати випадковими! Вони справді свідчать про задум Великого Наглядача земних справ! Вони справді вказують на те, що Той, Хто покликав Ізраїль бути Його Вибраним народом, є Тим, Хто розпорошив Ізраїль, як провіщали пророки, і є Тим, Хто обіцяв, що у свій час Він не тільки збере залишок цього народу в обіцяну землю, але й поверне йому Божественну милість. Під цим впливом вони стануть великим народом на землі, до якого полинуть усі інші народи, і з якого, згідно з первісною обітницею, Боже благословення потече до кожної нації, народу, племені та мови

протягом тисячі років Христового царювання – Тисячоліття. Але ми не повинні задовольнятися самими лише твердженнями. Ми повинні довести ці факти.

1845½ РОКІВ МИЛОСТІ ДЛЯ ІЗРАЇЛЮ

Немає жодних сумнівів щодо того, відколи народ Ізраїлю бере свій початок. Це сталося тоді, коли Яків, будучи при смерті, покликав дванадцятьох синів до своєї постелі й дав їм спільне благословення – участь у великій обітниці, яку Бог дав Аврааму й підтвердив клятвою Ісаку та Якову (Пс. 105: 9, 10). Ми не повинні очікувати, що Господнє Слово вкаже на проміжок часу між смертю Якова й весною 33 р. н. е., коли юдеї ненавмисне розіп’яли Господа Слави (Дії 3: 17). Натомість ми повинні розуміти, що Божественний метод полягає у тому, щоб приховати різні риси Божественного Плану й дозволити зрозуміти їх лише тоді, коли прийде час на їхнє виконання як доказ Божественного передбачення. Відповідно, не дивно, що точна дата смерті Якова – точний початок юдейського народу [OV074], залишається певною мірою невідомим, але повністю розкривається обхідним шляхом. Святий Павло, колись член юдейського Синедріону, а тому добре обізнаний з переданнями свого часу, а також, як ми віримо, божественно натхненний у своїх висловлюваннях, подає твердження, що надання Закону відбулося через 430 років після укладення Угоди з Авраамом. Першою рисою Закону була Пасха в ніч, що передувала виходу з Єгипту. Зафіксувавши це,

нам залишається лише встановити відрізок часу між приходом Авраама в обіцяну землю, коли він став спадкоємцем Угоди, і смертю Якова, який, як ми покажемо, становив 232 роки. Авраамові було сімдесят п'ять років, коли з ним укладено Угоду після смерті Тераха (1 М. 12: 4), а Ісак народився через двадцять п'ять років після цього (1 М. 21: 5).

Таким чином, від Угоди до народження Ісаака 25 років

Від народження Ісаака до народження Якова (1 М. 25: 26). 60 років

Від народження Якова до його смерті (1 М. 47: 28) 147 років

Всього років від укладення Угоди з Авраамом до смерті Якова й початку національної історії Ізраїлю 232 роки

Від Авраамової Угоди, тобто від дня, коли Авраам увійшов до Ханаану, і до дня, коли Ізраїль залишив Єгипет (2 М. 12: 41) на Пасху.. 430 років

Відніmemo від цього періоду від Угоди до смерті Якова, як це зазначено вище . 232 роки

Таким чином, ми маємо те, що шукаємо, – тривалість часу від смерті Якова до виходу його нащадків, яка становить 198 років

До цього додаймо період перебування в пустелі 40 років

Період перебування в Ханаані до поділу землі між племенами 6 років

Період суддів 450 років

Період юдейських царів 513 років

Період спустошення 70 років

Період від спустошення Кіром, Мідійським царем, до 1 року н. е. 536 років

Загальна кількість років від смерті Якова до початку періоду, відомого як Anno Domini 1813 років

Від 1 року н. е. до розп'яття Ісуса на Пасху навесні 33 року н. е. (юдейське літочислення) 32½ роки

Загальний період очікування Ізраїлем Царства під Божественною милістю й визнанням. 1845½ років

Наші єврейські друзі можуть поставити під сумнів те, що ми визначили дату кінця їхньої милості навесні 33 р. н. е., тому що ця дата ототожнюється з Ісусом і Його смертю. Але у Своему передбаченні за п'ять днів до смерті

Він сказав, плачучи над Святим Містом: “Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли! Ось ваш дім залишається порожній для вас! Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: Благословенний, Хто йде у Господнє Ім'я!” (Мт. 23: 37-39). Усі розсудливі люди повинні рахуватися з фактами. Смерть Ісуса – факт, засвідчений мільйонами людей, чия віра, всупереч звичайній логіці, побудована на спокутній смерті Того, Хто був страчений Своїми земляками не за те, що називав Себе Єговою, а за те, що назвав Себе “посланим Богом”, “Синоном Божим”, “Месією”. Як би ми не інтерпретували цей факт, він є, і він заслуговує на увагу. Історія говорить нам, що національні [OV075] проблеми Ізраїлю почалися незабаром після смерті Ісуса. Історія 37½ років між смертю Ісуса й повним руйнуванням Єрусалиму Титом і його військом (70 р. н. е.) настільки детально описана юдейським істориком Йосифом Флавієм, що не потребує коментарів з нашого боку. Йосип Флавій показує, що в цей час спалахнуло повстання і наростала непоко́ра, поки, кінець кінцем, римській владі не залишилося нічого іншого, як тільки заявити про себе, але і це було марно. Ізраїль як нація, як царство, загинув у 70 році н. е., як і передбачали багато пророків.

Тепер слід відзначити той знаменний факт, що відповідний період 1845½ років від смерті Христа (32½ р. н. е.) приводить нас до 1878 р. н. е., відомого засіданням Берлінської конференції націй, на якій представнику Великої Британії Дізраелі, єврею за національністю, було відведено надзвичайно почесне місце. Щобільше, рішення цієї конференції мали вагомий вплив на справи Божого вибраного народу. Згідно з рішенням цієї конференції великих держав Європи, різні балканські країни, що входили до складу Турецької імперії, були передані під нагляд урядів, які були в цьому однаково зацікавлені. Згідно з таким розподілом відповідальності за мир у турецьких провінціях, Єгипет і Палестина, як частини Турецької імперії, перейшли під протекторат Великої Британії та Франції. Французи досягли лише часткового успіху у своєму сміливому замірі прокладання

Суецького каналу і переданні його під контроль британців. Вони відмовилися від свого впливу в Єгипті та Палестині на користь британців, хоча єгипетський уряд і турецька влада також були загально визнаними.

Наслідком цього стало значне відкриття Єгипту, і британці вирішили використати це у своїх фінансових інтересах. Палестина, що знаходилася поруч, була надто бідною, щоб її можна було використовувати, однак британський вплив у Єгипті був дуже вигідний для неї. Більший мир і безпека під захистом британського прапора приносили користь цій землі протягом останніх тридцяти двох років. Тим часом Боже благословення дивовижною мірою поверталось до єврейського народу в різних землях, по яких він був розсіяний. За цей час вони досягли успіхів не лише фінансово, але й у мистецтві та науках. Одним словом, з часів Берлінської конференції 1878 року зірка Ізраїлю сходить поступово. Навіть переслідування, допущені провидінням в Росії (і ще інші переслідування, яких, як вказує Святе Письмо, можна очікувати), добродично вплинули на пробудження цього народу і змусили багатьох з нього тужити за рідною землею, одним з результатів чого є сіоністський рух, який все більше й більше захоплює серця патріотично налаштованих ізраїльтян – особливо тих, хто все ще має глибоку повагу до Обітниці та Клятви Бога, даної батькові Аврааму: “І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі”.

З іншого пророчого боку ми пізніше покажемо, що згідно з Писанням Ізраїль буде поновлений у правах як нація в недалекому майбутньому – близько 1915 року. Писання, однак, вказує на те, що одночасно на них, як на народ, чекає велике лихо: “Це час недолі для Якова, та з нього він буде врятований” (Єр. 30: 7). Визволення буде настільки знаменним, настільки помітним, що весь світ почне усвідомлювати, що період вигнання Ізраїлю, позбавлення Божественної милості, був призначений не назавжди, а лише на час, рівний тому, протягом якого вони насолоджувалися Божою милістю.

Дехто може нагадати нам, що до 32½ р. н. е. Ізраїль пережив різні полони й захоплення. Ми погоджуємося з цим, але звертаємо увагу на факт, що в усіх цих важких випробуваннях вони

все ж мали особливі свідчення Божественного нагляду, і їхні скорботи були призначені для їхнього очищення та благословення. З іншого боку, період після 32½ р. н. е. пророк особливо відзначає як такий, що був без Божественної милості. “А вас порозпорошую поміж народів, і вийму за вами меч”. Пророк Ісаїя, маючи на увазі цей період позбавлення Божественної милості, каже: “Коли б був Господь Саваот не лишив нам останку малого, ми були б як Содом, до Гоморри ми стали б подібні” (Іс. 1: 9). Ісаїя (53: 1) ще пророкував щодо неспроможності [OV076] Ізраїлю почути Божественне послання, кажучи: “Хто нашій спасенній тій звістці повірив”. Ще він пророчо пише про відкинення ними Месії: “То вас відрахую Я для меча, й на коліна впадете ви всі на заріз, бо кликав Я вас, та ви відповіді не дали, говорив був, але ви не чули й робили лихе в Моїх очах, і чого не хотів, вибирали собі! Тому Господь Бог каже так: Ось будуть раби Мої їсти, а ви будете голодувати, ось будуть раби Мої пити, а ви будете спрагнені, ось будуть раби Мої радіти, а ви посоромлені будете. Ось раби Мої будуть співати від радости серця свого, ви ж кричатимете від серцевого болю, і від скрушення духа заводити будете. І ви своє ймення дасте на прокляття вибранцям Моїм, і Господь Бог тебе вб’є, а рабам Своїм дасть інше ймення!” (Іс. 65: 12-15).

Багато юдеїв усвідомлюють, що не тільки вищезгадані пророцтва, але й інші, які казали, що Господь віддасть їх “на остовпіння і на посміховище” скрізь, де Він їх розпорошить, підходять до них протягом цього тривалого періоду, коли вони були вигнані від Божої милості. Також вони будуть без пророка і священника багато днів – без будь-якого спілкування з Богом. Відзначаючи виконання цих пророцтв щодо Ізраїлю, ми не повинні забувати не менш переконливі свідчення Бога через пророків про те, що “Хто розсіяв Ізраїля, Той позбирає його”. “Тому наступають ось дні, говорить Господь, і не будуть уже говорити: Як живий Господь, що вивів синів Ізраїлевих із краю єгипетського, а тільки: Як живий Господь, що вивів синів Ізраїлевих із північного краю [Росії, де проживає майже половина юдеїв], і зо всіх тих країв, куди був розігнав їх. Та Я їх верну на їхню землю, яку Я був дав батькам їхнім” (Єр. 16: 14-15).

На додаток, виразно сказано, що Господь опісля вже не буде назавжди розсіювати Свій народ, а навпаки, у той час укладе з ним Нову Угоду, давши йому кращого Посередника, ніж Мойсей, – Месію, про Якого Мойсей писав: “Пророка з-посеред тебе, з братів твоїх, такого, як я, поставить тобі Господь, Бог твій, Його будете слухати... І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (5 М. 18: 15, 18; Дії 3: 22-23).

Повнота їхнього розпорошення й очевидна безнадійність їхньої справи повинна бути очевидною для кожного вдумливого єврея. У них немає не тільки царя, але й священника. Деморалізація, що спричинила їхнє розсіяння, була настільки великою, що жоден юдей у світі не може точно сказати, до якого покоління він належить, і, відповідно, жоден не може простежити свій родовід до покоління Левія та Ааронового роду. Не маючи священника, вони не можуть мати нічого, що хоча б нагадувало День примирення та його образні жертви за гріхи. Згідно з поясненнями ними їхніх власних вчень, вони повністю позбавлені спілкування й споріднення з Богом, за винятком того, що це споріднення утримується на основі первісної Угоди, яку Бог уклав з Авраамом і підтвердив Божественною клятвою.

“ПОДВІЙНО”, ПАРАЛЕЛЬ, ПЕРЕДБАЧЕНА НАПЕРЕД

Якщо тепер ми виразно маємо перед собою факти історії; якщо ми бачимо, що Ізраїль перебував у Божественній милості від смерті Якова до смерті Христа, що після цього почався його занепад, і що аналогічний період часу від смерті Ісуса привів до відродження юдейських надій у 1878 р. н. е.; якщо ми бачимо, що 37 з половиною років невдач у той час паралельно збігаються з 37 з половиною роками підняття до милості та впливу, радіймо з того, що ми бачимо, і дивімося далі. А далі ми звернемося до пророцтв, які чітко передбачили це “подвійно”, тобто паралель милості Ізраїлю й аналогічного періоду немилості.

Після слів “Тому викину вас з цього Краю до краю, якого не знали ні ви, ані ваші батьки. І будете там богам [правителям] іншим служити удень та вночі, бо не дам Я вам милості” (Єр. 16: 9-13), читаємо вірш 18: “І найперше [перед

поверненням милості] Я їм надолужу подвійно за їхню провину й за гріх їхній”, дослівно “удвічі”, від єврейського слова “мішне”. Що може бути зрозумілішим за це? [OV077]

Пророк стверджує, що від часу відкинення Ізраїлю від усякої милості й до часу повернення її буде повторення, дублювання часу їхньої попередньої історії, коли вони мали Божественну милість. Ми вже вказували на цю особливість історії Ізраїлю – “подвійно”, тобто “удвічі”, і на те, що переломним моментом був час, коли вони відкинули Ісуса як свого Месію, коли вони вигукували проти Нього перед Пилатом: “На нас Його кров і на наших дітей”. Господь піймав їх на слові, і вони зазнали суворої відплати. Тим часом їхні серця й розум були засліплені упередженнями з чотирьох суттєвих причин:

1. Дехто навчав, що Ісус в одній особі був Отцем і Сином, Всемогутнім і Месією. Це помилкове вчення юдейський розум, зрозуміло, відкидає як небіблійне та ірраціональне.

2. Вони не усвідомлювали, наскільки великим повинен бути їхній Месія: що для того, щоб дати їм вічне життя як людським істотам, а через них поширити таку ж можливість, таке ж благословення на інших, Месія повинен спочатку померти, пожертвувати Своїм земним життям, щоб дати його Ізраїлю і світу, що Отець, Єгова, підніс Його на небесний рівень в нагороду за Його послух і самопожертву.

3. Іншою річчю, якої вони не збагнули й за яку їх не можна особливо звинувачувати, що вони її не розгледіли, був задум Бога вибрати невелику жменьку з-посеред людства, щоб вона перебувала разом з Месією в Його славній праці Царства, благословляючи Ізраїль і світ в умовах Нової Угоди, обіцяної Ізраїлю в Єремії 31: 31 та в інших місцях. Цей факт, що Месія матиме Церкву, “Тіло”, пов’язане з Ним на духовному рівні, ніде не зазначений в первісній Авраамовій обітниці, хоча і мається на увазі. Коли Господь сказав Авраамові: “Розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря”, зорі в цій ілюстрації представляють вище, духовне, небесне насіння Авраама, Церкву. Ядро цього духовного “насіння Авраама” було вибране з-поміж юдеїв, а решта вибирається відтоді з-поміж поган. Це духовне насіння вибирається протягом другої половини

“мішне”, “подвійного”, тобто “удвічі” подій в житті Ізраїлю.

4. Ще одна річ, яка збиває з пантелику наших єврейських друзів у цьому питанні, полягає в тому, що вони не бачать різниці між номінальною християнською Церквою, яка налічує сотні мільйонів, і небагатьма святими, які губляться серед цієї великої маси, – небагатьма святими, які складають “Церкву первороджених”, позаобразних левитів і священників. Навіть для християн, як стверджує апостол, це обрання, цей вибір святих протягом Євангельського віку як духовного насіння Авраама є “таємницею” (Кол. 1: 26, 27).

ПЕРЕЛОМНИЙ ДЕНЬ

Далі ми помічаємо Боже свідчення через іншого пророка, який вказує на переломний день в “подвійному” Ізраїлю – саме той день, коли закінчилася перша частина, тобто події, що свідчили про милість для Ізраїлю, і почалася друга частина, немилість для Ізраїлю. Перед тим, як процитувати пророцтво, ми звертаємо увагу на факт, що різні пророцтва промовляють з різного погляду, а потім говорять так, ніби пророк перебував у цьому конкретному місці й часі. Наприклад, Єремія перебував у своєму дні й сказав: “Ось дні наступають, говорить Господь, коли Я зроблю так і так”, і віддам вам “подвійно”. Пророцтво, яке ми зараз цитуємо, є іншим. Захарія (9: 9-12) у пророчому видінні стояв у кінці юдейської милості, у тому самому дні, коли в їхньому “подвійно”, “мішне”, настав поворотний пункт, у тому самому дні, коли Ісус, виконуючи Своє пророцтво, виїхав осяям на верх Оливної гори й там, дивлячись на Єрусалим, заплакав над ним, промовивши: “Ось ваш дім залишається порожній для вас”.

Зверніть увагу на доказ цього. У пророцтві сказано: “Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Осць Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці”. (Це Той, Хто остаточно зламає лук і звістить народам мир, а панування Його буде від моря до моря і від річок аж до краю землі). [OV078]

Але спочатку національна влада мала на деякий час відійти від юдеїв, і тому ми читаємо (вірш 12): “До твердині верніться, о в’язні надії!” Це – запрошення Месії “перше ж юдеєві”.

Але передбачаючи, що весь народ відкине запрошення, Господь устами пророка додає: “І сьогодні звіщаю: Подвійно тобі поверну!”

Авторитетні юдейські свідки в Новому Заповіті показують, що Ісус таким чином запропонував Себе Ізраїлю як їхній Цар і одночасно як їхній Пасхальний Агнець 9-го дня першого місяця 33-го року н. е. – за п’ять днів до свого розп’яття як Пасхального Агнця – того самого дня, коли Пасхальне ягня мали взяти в дім ті, хто мав бути захищений його кров’ю кроплення і хто мав їсти його м’ясо. Ми не звинувачуємо Ізраїль в цілому в тому, що він не був достатньо духовним, щоб розпізнати благословенні можливості, які були перед ним, бо ми бачимо, що подібні умови переважали в той час і переважають сьогодні в усьому християнстві. Лише невелика кількість юдеїв та поган була достатньо святою, щоб вважатися членами цього обраного, вибраного, духовного насіння Авраама, чи хоча б зрозуміти цю “таємницю”. Але незабаром, як члени Великого Месії й під головуванням прославленого Ісуса, святі (духовно зачата Церква) почнуть виконувати для Ізраїлю, а через Ізраїль для всіх народів, славну обітницю, дану Авраамові: “У твоєму потомстві благословляться всі народи землі” (Хом.).

“ВДВОЄ ВЗЯВ З РУКИ ГОСПОДА”

Звернімо увагу на третій вірш Писання, який говорить про “вдвоє” Ізраїлю (Іс. 40: 1-2). Якщо Єремія дивився на цю річ з далекого минулого і говорив про те, що прийде, а Захарія перебував на поворотному пункті й розповідав саме про день, коли почалася друга половина подій в житті Ізраїлю, Ісая зайняв ще інше становище. Звертаючись пророчо до кінця “подвійного” у 1878 році, він вигукує: “Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог! Промовляйте до серця Єрусалиму, і закликайте до нього, що виповнилась його доля тяжка, що вина йому вибачена, що він за свої всі гріхи вдвоє [другу половину своїх досвідів – вигнання] взяв з руки Господа”.

Справді, серце, яке нічого не побачило б у цих дивовижних збігах, є повільним, щоб досягнути все написане, і для нього було б марно примножувати докази або закликати до віри. Для сприйняття Божественного Слова потрібен насамперед правильний стан розуму, здатний

навчатися. Ті, хто ще не досягнув такого стану серця, повинні чекати. Якщо вони не можуть отримати настанови очима, вухами чи серцем віри, вони повинні чекати, поки не прийдуть реальні прояви грядущого “часу утиску” і відбудеться подальше піднесення Ізраїлю згідно

з цими пророцтвами. Доказ того, що немилість Ізраїлю повністю припиниться в 1915 р. н. е. і відтоді буде відновлена його національна державність, ми залишимо для наступної статті.

OV073

ОГЛЯД УРОКУ

“Ходили тоді розпорошенці,
та Боже Слово благовістили”
(Дії Апостолів 8: 4).

Урок охоплює перші десять років історії Церкви, починаючи з вознесіння нашого Господа. Цікаво відзначити простоту Божественного устрою. Ми не знаходимо згадок про пап, кардиналів, архієпископів, докторів богослов'я чи преподобних. Навпаки, навіть про апостолів написано, що вони були “невченими та простими”. Справді, терміни “євангеліст”, “пастор”, “учитель”, “старійшина”, “диякон”, “апостол” – це єдині титули, визнані в Церкві, згідно з новозавітними записами. І всі ці терміни прямо або побічно означають служіння, а не владу чи гідність. Зауважте ще раз, що в той період, коли Церква в дитячому віці розвивалася під Божественним керівництвом, не згадуються ярмарки, фестивалі, вечери або вистави для збору грошей на платню або на будівництво церков; мало того, жодна з цих речей ніколи не згадується в Новому Завіті – речей, які сьогодні, мабуть, складають головну частину “церковної діяльності”. Церковною діяльністю тоді була “проповідь Слова”. Хіба не очевидно, що великі зміни в цих питаннях не сприяли духовному розвитку?

Ми вітаємо наших читачів з тим, що, маючи спільну віру та служіння, ми особливо відрізняємося від більшості християн сьогодення і в зазначених аспектах схожі на ранню Церкву. Як і в них, у нас немає сформульованого віровчення поза Біблією. Як і в них, у нас немає церковних “посадових осіб” або “керівників”. Як і вони, ми приділяємо мало уваги церковним будівлям, але задовольняємося тим, що збираємося в приватних будинках, або в громадських будівлях, які використовуються по-іншому в будні дні, або у вже побудованих і посвячених синагогах, якщо вони надаються в наше розпорядження, або в

“горішніх кімнатах”. Як їхньою, так і нашою головною справою є “проповідь Слова” – не проповідь самих себе, не проповідь людських теорій і традицій, не теософії, не філософії, не еволюції, не “знання, неправдиво названого так”, і навіть не суспільних реформ, якими б гарними вони не були. Як і вони, ми проповідуємо інколи у вуличних конках, ефіопам чи білим, багатим чи бідним, фарисеям і докторам Закону, а також біднякам усіх націй, мов, сект і партій. Як і вони, ми знаємо Правду, і Правда зробила нас вільними, і нам приємно допомагати іншим здобути таку саму свободу від невігластва, забобонів і підступів противника. [R4337]

Як і вони, ми сподіваємося на Царство дорогого Божого Сина і на перспективу участі в цьому Царстві під час другого приходу нашого Господа. Як і вони, ми почули добру звістку великої радості, що буде всім людям, і ми раді пожертвувати часом, енергією, силами, грошима, впливом – усім, заради привілею бути співпрацівниками разом з Богом у покликанні класу Нареченої, у підготовці до Царства дорогого Божого Сина. Як і їм, нам не потрібні стимули у вигляді імені, слави, платні, почестей від людей. Як і вони, ми раді зустрічатися один з одним, і тим більше, чим ближче цей день. Нам не потрібні опери, не потрібні оплачувані співаки, не потрібні естрадні вистави з кафедри, щоб привабити нас. Як і вони, ми голодні й спрагли Правди, і, скуштувавши доброго Божого Слова та ставши причасниками святого Духа, ми виявляємо, що з отриманням сили наш апетит продовжує зростати, і ми дедалі більше й більше прагнемо Хліба, що зійшов з небес, і Води Життя.

Щоправда, є зміни, адаптація до нашого часу та сучасних умов. Ми не носимо ні тюрбанів, ні довгих халатів, ні сандалій. Ми не подорожуємо ні на верблюдах, ні пішки, ні на вітрильних

суднах. Ми користуємося друкарським верста- том, поштою, різними засобами швидкого пере- сування тощо. Ми проводимо більшу частину євангелізації за допомогою друкованих сторінок, публічних видань, матеріалів для волонтерів, роботи розповсюджувачів тощо. І все ж це не відмінності, а адаптація тих самих принципів до нашого часу.

Праця, виконана в Юдеї протягом тридцяти семи років після розп'яття нашого Господа, що завершилася зі зруйнуванням Єрусалиму в 70 р. н. е., була для цього народу жнивною працею. Протягом цього часу, можемо бути впевнені, кожне зерно “пшениці” було відокремлене від половини й зібране в клуню – вищу, євангельську епоху, – у духовно зачатий стан. Ці жнива поширилися за межі Палестини, але навіть тоді вони завжди були “юдеєві ж перше”, аж до 70 р. н. е.

Схожа праця, Жнива цього віку, як ми розуміємо, ведеться від 1878 року й закінчиться у 1914 році, з початком великого часу утиску для християнства, що відповідає, в позаобразі, утиску, який знищив юдейський народ. Там жнивна праця відбувалася в радіусі всього кількох сотень миль. Сьогоднішні жнива простягаються по всьому цивілізованому світу, охоплюючи близько десяти тисяч миль. Оскільки женців мало, то необхідно, щоб Господь надав надзвичайні знаряддя, які зараз є в нашому розпорядженні, для поширення послання про Жнива – для збору пшениці. Хіба ми не можемо

сказати, що Господь використовує винаходи наших днів, щоб забезпечити все необхідне для цієї жнивної праці, щоб кожне пшеничне зерно в усьому світі було віднайдене й зібране до клуні більш піднесеної, небесної епохи? Ми віримо, що принцип, зазначений у нашому заголовному вірші, як і раніше, актуальний – що Господь не бажає, щоб Його посвячений народ, приходячи до світла Теперішньої Правди, демонстративно збирався в особливих містах, штатах тощо, а радше хоче, щоб він був розпорошений по всьому світу, щоб скрізь проповідувалась Правда, щоб він мав неоціненний привілей проголошувати її, служити їй з наміром благословляти, повчати й спрямовувати себе, і щоб він готувався до участі в славі Царства.

Дорогі брати, Той, Хто був з ранньою Церквою і спрямовував її, з такою ж владою перебуває з нами. Той, Хто керував у той час жнив, керує й зараз, і продовжуватиме керувати Своєю працею до кінця. Ми можемо стикатися з такими ж особами, як Юда, котляр Олександр, Янній та Ямврій, але Господь у змозі зробити так, щоб усе це послужило нам на добро і щоб через усе це сповнилися Його милостиві обітниці. Він може допустити гоніння, тюремне ув'язнення або щось на кшталт того, але давайте ніколи не сумніватися в присутності та силі нашого Господа.

Славні результати з лишком компенсують випробування й труднощі.

R4336 (1909 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.